

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ  
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

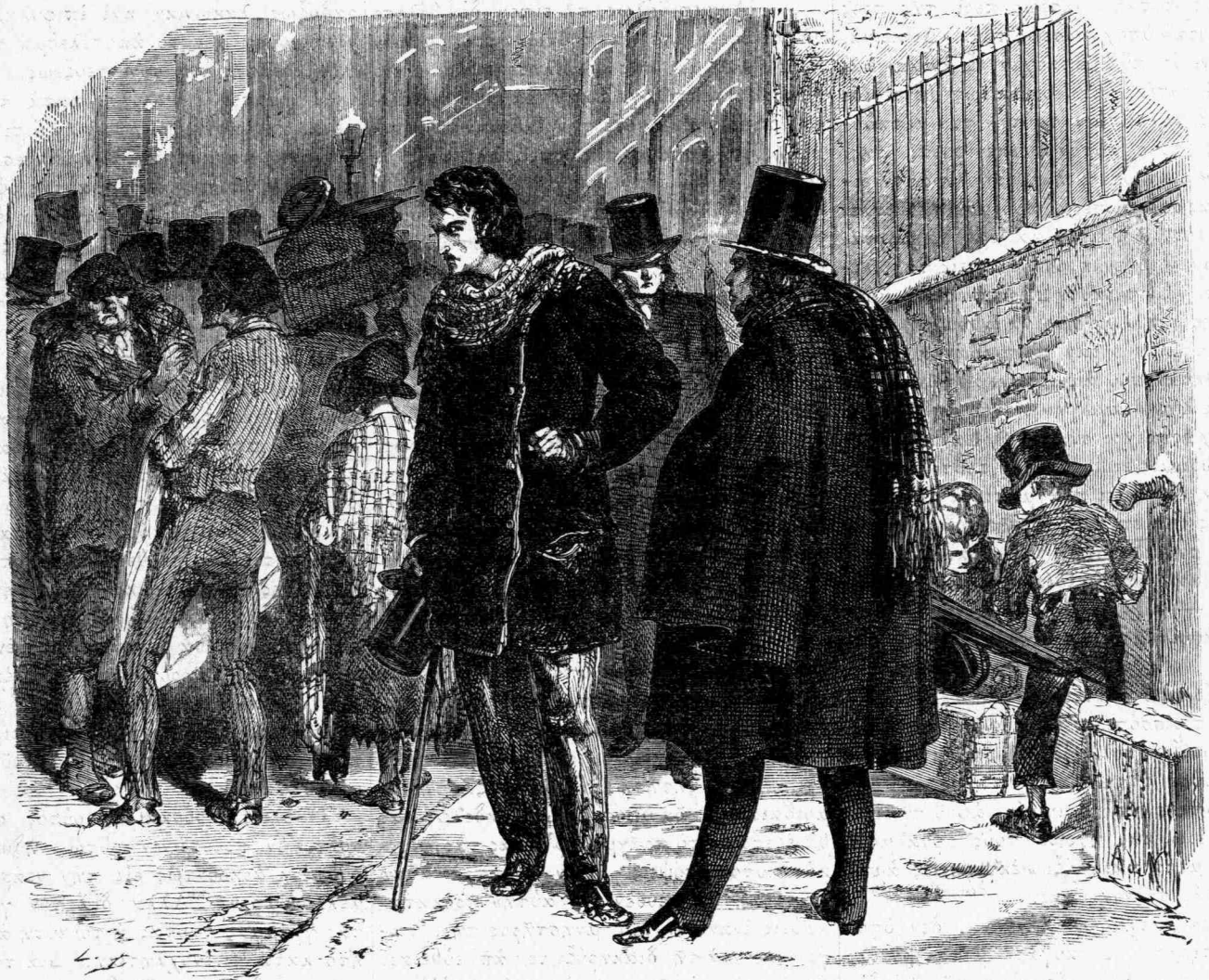
ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ  
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ



ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ  
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ:  
8δός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ  
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:** Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἡ δέσποινα Μονσορώ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (συνέχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργῶ). — Ἐπὶ τοῦ Πλοίου, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (Συν. καὶ τέλος.)

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ**  
Προπληρωτέα  
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ταξ. ἰσαρχίας 6, τῷ ἔξωτερι 10  
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.  
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας  
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων



Ἐρρίπτεν ἐπὶ τοῦ περὶ ἡμῶν πλήθους βλέμμα πλήρες ὑποψίας. (Σελ. 401).

### ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν πρὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Ἐξ τε τοῦ συνδρομητᾶ, τοῦ ἀναγενομένου τῆς συνδρομῆς τῶν, καὶ εἰς τοῦ ἀπὸ 1ης Νομβρίου ἐγγραφομένου νέου, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξενοπόλου:

**ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ**  
**ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ**

### Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΪΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χρηστάμπεως Ἀννίνου

[Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου.]

Ἡ πρώτη φροντίς μας ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ἐπιστολῆς ἦτο νὰ περιέλθωσιν εἰς γνῶσιν τῆς δεσποινίδος Φαίρηλ κί ἐξηγήσεις τοῦ σιρ Πέρσιβαλ. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀνέλαβε τούτο καὶ καταλιπούσα ἤδη τὴν αἰθουσάν μετέβηκε πρὸς συνάντησιν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅτε αἰφνιδίως ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθησε πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ἐξηπλώθη πρὸς ἀνάγνωσιν

τῶν ἐφημερίδων. Ὁ σιρ Πέρσιβαλ εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ μικροῦ διὰ νὰ κάμῃ ἕνα γύρον εἰς τοὺς σταύλους, καὶ δὲν εὐρισκόμεθα ἐν τῇ αἰθουσῇ παρὰ μόνον οἱ δύο μας.

— Ὑποθέτω, μοὶ εἶπε στρεφομένη καὶ περιστρέφουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Κάδερικ μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς, ὅτι ἐκάμαμεν ἐξ ὀλοκλήρου πᾶν ὅ,τι ἐξηστᾶτο ἀφ' ἡμῶν.

— Πιθανόν, ἀπεκρίθη τεθλιμμένος διότι ἔβλεπον ἀναγεννωμένους τοὺς ἐνδοιασμούς τῆς. Ὡς φίλοι τοῦ σιρ Πέρσιβαλ, γνωρίζοντες καὶ ἐμπιστευόμενοι αὐτόν, ἐκάμαμεν καὶ περισσότερα τῶν ἀναγκαίων. Ἄλλ' ἂν θέλωμεν νὰ φανῶμεν ἀπέναντί

του ἔχθροί δύσπιστοι καὶ προφυλακτικοί...

— Δὲν πρέπει οὔτε καν νὰ φητασθῆτε τοιοῦτό τι ! μὲ διέκοψε λέγουσα. Εἴμεθα φίλοι τοῦ κυρίου Πέριβαλ καὶ ἂν ἡ ἐπιεικὴς γενναιοφροσύνη του ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν κατὰ τι αὔξησιν τοῦ πρὸς αὐτὸν σεβασμοῦ μας, ὀφείλομεν ἀπὸ σήμερον νὰ καταλεγώμεθα μεταξὺ τῶν θυμαστῶν του. Γνωρίζετε ὅτι χθὲς εἶδε τὸν κ. Φαίρην, κατόπιν δὲ ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ;

— Μάλιστα! σὰς εἶδον ἀναχωροῦντας ἐφίππους.

— Βαδίζοντες ἤρξάμεθα ὀμιλοῦντες περὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ καὶ τῆς παραδόξου συναντήσεώς της μετὰ τοῦ κυρίου Χαρτράιτ. Ἄλλ' ἀφίνων τὸ θέμα τοῦτο ὁ σὶρ Πέριβαλ μοὶ ἐλάλησεν εἶτα μετὰ τῆς τελειοτέρως αὐταπαρνήσεως περὶ τῆς πρὸς τὴν Λαύραν ὑποχρεώσεώς του. «Διέκρινα, μοὶ εἶπεν, ὅτι αὕτη ἐπασχεν ἐξ ἀνίας» καὶ μέχρις ἐναντίας διαβεβαιώσεως θάπέδιδε μόνον εἰς τὴν αἰτίαν ταύτην τὴν μεταβολὴν τῆς πρὸς αὐτὸν συμπεριφορᾶς της. Ἄλλ' ἂν ἐν τούτοις ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶχεν ἄλλας σοβαρωτέρας ἀφορμὰς παρεκάλει καὶ τὸν κύριον Φαίρην καὶ ἐμὲ νὰ μὴ παρεμβάλωμεν οὐδὲν πρόσκομμα εἰς τὰς κλίσεις της. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μόνη παράκλησίς του θὰ ἦτο νὰ ἐνθυμηθῇ αὕτη διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ συμβάντα, ἅτινα προηγήθησαν τοῦ ἀμοιβαίου αὐτῶν συνδέσμου καὶ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Ἐὰν δέ, σκεφθεὶς ὠρίμως ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἀντικειμένων, ἐπεθύμει πράγματι νὰ παραιτηθῇ οὗτος τῶν ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ γείνη σύζυγός της ἀξιώσεών του—καὶ ἐὰν τοῦτο ἔλεγε καθορᾶ, ἡ ἰδία, διὰ τοῦ στόματός της— δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ θυσιάσῃ ἑαυτὸν, ἀπαλλάσσων αὐτὴν πάσης ὑποχρεώσεως.

— Νομίζω ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ περισσύτερα, δεσποινὶς Χάλκομβ. Καὶ γνωρίζω πολλούς, αἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἔλεγον οὔτε τόσα...

Ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀφῶ τῆ εἶπα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐμοῦ μετὰ παραδόξου ἐκφράσεως ἀμηχανίας καὶ στενοχωρίας.

— Δὲν κατηγοροῦ κανένα... δὲν ὑποπτέω τίποτε, ἐκράυγασε μετὰ βιαίας προσπαθείας. Ἄλλὰ δὲν ἠμποροῦ καὶ δὲν θέλω νὰ ἀναλάβω τὴν εὐθύνην τῆς συστάσεως τοῦ γάμου τούτου εἰς τὴν Λαύραν.

— Ἄλλ' ἀκριβῶς τὴν διαγωγὴν ταύτην, παρετήρησα ἀπορῶν σφόδρα, σὰς συμβουλεύει νὰ κολουθήσῃτε ὁ σὶρ Πέριβαλ. Σὰς παρακαλεῖ νὰ μὴ ἀντιστῆτε εἰς τὰς κλίσεις τῆς ἀδελφῆς σας.

— Ναί! ἀλλ' ἐπιφορτίζω με νὰ διαβιβάσω τὴν ἐντολήν του, μὲ ὑποχρεοῦ ἀορίστως νὰ κάμω ὅ,τι μοὶ συνιστᾷ νὰ μὴ κάμω.

— Πῶς γίνεται ; !

— Σκεφθῆτε, κύριε Γίλμορ, σεῖς, ὅστις γνωρίζετε τὴν Λαύραν. Ἄν τῆ συστάσῃ νὰ ἀναλογισθῇ τὰς περιστάσεις, τὰς προηγηθείσας τῆς ὑποχρεώσεώς της, διεγείρω συγχρόνως ἐν αὐτῇ δύο τῶν τὴν μεγαλει-

τέρων ἐχόντων ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος της αἰσθημάτων: τὴν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς της εὐλάβειαν καὶ τὸ θρησκευτικὸν σεβὰς της πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Εἰξεύρετε ὅτι οὐδέποτε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της παρέβη τινὰ τῶν ὑποχρεώσεών της: εἰξεύρετε ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἀλάβῃ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ἐν ἀρχῇ τῆς μοιραίας ἀσθενείας, ἧτις ἔμελλε νὰ φραπάσῃ τὸν πατέρα της, καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀγωνίας του ὁ ταλαίπωρος τῆ ὠμίλει ἀδικαίωπος μετ' ἐλπίδος καὶ χαρᾶς περὶ τοῦ γάμου αὐτοῦ, ὅστις θὰ καθίστα τὸν σὶρ Πέριβαλ Κλάυδ προστάτην τῆς θυγατρὸς του...

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ὄψις αὕτη τοῦ ζητήματος μ' ἐκλόνησεν ἀρκετά.

— Ἀναμφιβόλως, τῆ εἶπον, δὲν θέλετε νὰ συμπεράνετε ἐκ τούτων ὅτι ὀμιλῶν πρὸς ὑμᾶς, ὡς σὰς ὠμίλησε χθὲς ὁ σὶρ Πέριβαλ, ὑπελόγιζε καθ' ἑαυτὸν συμφῶνως πρὸς ὅσα λέγετε τὴν ἔκβασιν τῆς ἐντολῆς, τῆς ὁποίας σὰς ὑπέβαλλε τοὺς ὄρους...

Ἡ τολμηρὰ καὶ εἰλικρινὴς φυσιογνωμία της μοὶ εἶχεν ἤδη ἀποκριθῆ προτοῦ αὕτη ὀμιλήσῃ.

— Ὑποθέτετε λοιπόν, μὲ ἠρώτησε μετ' εὐγενούς ὀργῆς, ὅτι θὰ συγκατετιθέμην νὰ παραμένω, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, πλησίον ἀνθρώπου, εἰς ὃν θάπέδιδον τοιαύτην χυδαίωσιν ;

Ἡ ἀποστροφή αὕτη τῆς ἀγανακτήσεως, ἦν ἐδεχόμην κατὰ πρόσωπον, μ' ἐχαροποίησεν ἰδιαίτερος. Χάρις εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου βλέπω τόσα ταπεινὰ αἰσθήματα καὶ τόσον ὀλίγας γενναίας ὁμᾶς !

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπανελάθον, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρατηρήσω μὲ τὸ ἀγροίκον δικηγορικὸν ἡμῶν ὕφος ὅτι συνηγορεῖτε ὑπὲρ ὑποθέσεως, ἣν ἀποκηρύττουν αὐτὰ τὰ συμπεράσματά σας. Ὅποιαίδηποτε καὶ ἂν εἴνε αἱ συνέπειαι, ὁ σὶρ Πέριβαλ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι, προτοῦ ζητήσῃ τὴν διάρρηξιν τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ὑποχρεώσεως, ἡ ἀδελφὴ σας θὰ ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα ὑφ' ὄλας τὰς λογικὰς αὐτοῦ ἐπόψεις. Ἐὰν ἡ οἰκτρὰ αὕτη ἐπιστολὴ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν προκαταλήψεις ἐναντίον τοῦ μνηστήρός της, πηγαινέτε νὰ τῆ διακηρύξητε ἀπ' εὐθείας, ὅτι ἐνώπιον ὑμῶν καὶ ἐμοῦ ὁ σὶρ Πέριβαλ εἶνε πληρέστατα δικαιολογημένος. Τί δύναται αὕτη νάντειπῃ τετὰ τοῦτο ; Καὶ πῶς θὰ ἐξήγει τὴν μεταβολὴν τῆς γνώμης της περὶ ἀνδρός, ὃν εὐχαρίστως καὶ ἐντελῶς παρεδέχετο ὡς σύζυγον πρὸ δύο περὶπου ἐτῶν καὶ ὀλίγω πρότερον μάλιστα ;

— Πρὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς λογικῆς, κύριε Γίλμορ, τολμῶ νὰ τὸ εἶπω, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ. Ἄλλ' ἂν διισταζῇ ἀκόμη καὶ ἐὰν συμερίζωμαι τοὺς δισταγμούς της, ἀποδόσατε τὴν διαγωγὴν μας εἰς ἀπλὴν ἰδιοτροπίαν, ἥς ἡ εὐθύνη πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ καὶ τὰς δύο μας ἐπίσης. Θὰ τὴν ὑποστώμεν δὲ ὅπως δυναθῶμεν...

Λέγουσα δὲ ταῦτα ἠγέρθη καὶ μ' ἐγκατέλιπεν. Εὐθυρονοῦσα γυνή, διαφεύγουσα

δι' ἀλόγου ἀποκρίσεως ἐρώτησιν σοβαρὰν ἀπευθυνομένην αὐτῇ, ἐνενήκοντα ἐννέα φορὰς ἐπὶ ταῖς ἑκατόν, ἔχει κατὰ τι νὰ κρύψῃ. Ἐπανελάθον λοιπὸν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος μου, σφόδρα κλίνων νὰ πιστεῦσω ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἡ δεσποινὶς Φαίρην διέτρεφον μεταξὺ των μικρόν τι μυστικόν, οὐτινος οὗτ' ἐγὼ οὔτε ὁ σὶρ Πέριβαλ εἶχομεν γνῶσιν. Εὐρισκόν δὲ τὴν διαγωγὴν των ταύτην ἱκανῶς ἐλαφρὰν καὶ πρὸς τοὺς δύο μας,— ἄλλ' ἰδιαίτερος πρὸς τὸν σὶρ Πέριβαλ.

Αἱ ὑπόνοιαι— ἡ μᾶλλον αἱ περὶ τούτου πεποιθήσεις μου— ἐπεβεβαιώθησαν ὑπὸ τῆς γλώσσης καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ὅτε τὴν ἐπανεἶδον ἀργότερον, τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἦτο παραδόξως λακωνικὴ καὶ ἐπιφυλακτικὴ ἀνακρινούσά μοι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της συνεντεύξεως.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρην, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἠκροάσθη ἡσύχως πᾶν ὅ,τι τῆ εἶπεν ὅπως τῆ παραστήσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐπιστολῆς ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ὄψιν ἀλλὰ μόλις ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ κατόπιν, ὅτι ἡ ἀφιξίς τοῦ σὶρ Πέριβαλ εἰς Λίμμεριτζ σκοπὸν εἶχε τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπιτυχίαν ἐκ μέρους της ὠρισμένης τινὸς προθεσμίας διὰ τὸν γάμον, διέκοψεν ἀποτόμως τὴν ὀμιλίαν παρακαλοῦσα νὰ τῆ ἀφήσωσιν ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ πορκαίσῃ. «Ἐὰν συγκατένευεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὶρ Πέριβαλ νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν ὄλων τῶν δικαιωμάτων του, ὑπέσχετο αὕτη νὰ τῷ δώσῃ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους τὴν ὀριστικὴν ἀπάντησιν». Καὶ ἐξῆτει τὴν προθεσμίαν ταύτην μετὰ τοσαύτης ἀνησυχίας καὶ ζωηρότητος, ὥστε ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ὑπεχρεώθη νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι θὰ μετεχειρίζετο ἐν ἀνάγκῃ πᾶσαν τὴν ἐπιρροὴν της πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς ἐκεῖ δ' ἐσταμάτησε, κατ' ἐπίμονον παράκλησιν τῆς δεσποινίδος Φαίρην καὶ πᾶσα ἐπομένῃ συζήτησις περὶ τοῦ σκοπομένου γάμου.

Ὁ ὄλιγος πρόσκαιρος οὗτος συμβιβασμός, ὃν προέτεινεν οὕτω, ἠδύνατο νὰ συμφέρῃ ἀρκούντως εἰς τὴν νεαρὰν ἡμῶν μελλόνυμφον. Ἄλλὰ διὰ τὸν γράφοντα τὰς γραμμὰς ταύτας ἡ τοιαύτη ἀδυναμία ἦτο κατὰ τι ἐνοχλητικὴ. Διὰ τοῦ πρώτου τυχῶρομείου ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ συνεταίρου μου, καλοῦντός με νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν πόλιν τὴν ἐπαύριον, διὰ τῆς ἐσπερινῆς ἀμάξοστοιχίας. Ἦτο δὲ πολὺ πιθανόν ὅτι, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους, δὲν θὰ εὕρισκα ἐκ δευτέρου εὐκαιρίαν νὰ ἐπανεέλθω εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ! Ἐπομένως, ὑποτιθεμένου ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὶς Φαίρην ἀπεφάσιζε νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν της, ἀπέβαινεν ἀδύνατον, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀναγκαῖον, νὰ συνεννοηθῶ ἀπ' εὐθείας μετ' αὐτῆς πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου: θὰ ἤμεθα δὲ συνεπῶς ἠναγκασμένοι νὰ διεξαγάγωμεν δι' ἐπιστολῶν ζητήματα, δι' ἀπάντοτε ἡ προφορικὴ συζήτησις εἶνε ἐπίσης ὠφέλιμος δι' ἀμφοτέρω τὰ μέρη. Ἄλλ' ἐφυλάχθην καλῶς νὰ ἐγείρω τὴν δυσκολίαν ταύτην προτοῦ ὁ

οιρ Πέρισβαλ ἐρωτήθη περὶ τῆς ἀναθο-  
σίων καλλίστα τὸ ὄραϊον φύλον, ὅπως μὴ  
εὐφῆ λογικὴν παρευθὺς τὴν αἰτησίαν παύ-  
την. Ἡρξέσθην λοιπόν, ὅτε μοὶ ὠμίλησε  
περὶ τοῦτου ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ, νὰ τῇ  
εἶπω ὅτι ἔπρεπε προτοῦ ἀναχωρήσω ἐκ  
Λίμμεριτζ νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τῆς ἀ-  
δελφῆς τῆς.

Ἡ δεσποινὴς Φαίρλη δὲν κατέπλεν εἰς  
τὸ δεῖπνον καὶ δὲν διήλθε μεθ' ἡμῶν τὴν  
ἐσπέραν. Ὡς δικαιολογία δὲ αὐτῆς πρό-  
βλήθη ἐλαφρὰ κκοδιαθεσία. Ἐφ' ᾧ καὶ  
μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ φυσιογνωμία τοῦ σιρ Πέ-  
ρισβαλ ἐξέφρασε τινα δυσαρέσκειαν, βε-  
βαίως λίαν δικαιολογημένην παρ' αὐτῷ.

Τὴν ἐπιούσαν πρωίαν, μετὰ τὸ τέλος  
τοῦ προγεύματος, ἀνῆλθον εἰς τὸν κοι-  
τῶνα τῆς δεσποινίδος Φαίρλη. Ἡ ταλαί-  
πωρος κόρη ἦτο τόσον ὠχρὰ καὶ τόσῳ  
μελαγχολικῆ, ἤλθε πρὸς ὑποδοχὴν μου  
μετὰ τόσης στοργῆς καὶ τόσης χάριτος,  
ὥστε ὄλαι αἱ ὠρχαὶ διδραχί, τὰς ὁποίας  
προητοίμαζον ἀναβαίνων τὴν κλίμακα  
περὶ τῶν ἀσταθειῶν καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν  
τῆς μοὶ διέφυγον ἐντελῶς κατὰ τὴν ἀπο-  
φασιστικὴν στιγμὴν. Τὴν ὠδήγησα εἰς τὴν  
καθέδραν, ἀφ' ἧς εἶχεν ἐγερθῆ, καὶ ἐκά-  
θησα ἀπέναντί τῆς. Ἡ δύστροπος μικρὰ  
κῶν αὐτῆς εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ καὶ  
προητοιμαζόμεν δι' ὑποδοχὴν ἐξ ὑλακῶν  
κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἦτον ἐχθρικῶν ἀλλά,  
κατὰ παράδοξον φαινόμενον, τὸ ἀλλόκοτον  
αὐτὸ μικρὸν ζῶον ἐφάνη εὐχαριστούμενον  
νὰ καταστρέψῃ τὰς ὑπονοίας μου πηδῶν  
ἐπὶ τῶν γονάτων μου, μόλις ἐκαθέσθην,  
καὶ ὑπεισάγον μετ' οἰκειότητος τὸ ὄζυ αὐ-  
τοῦ ῥύγχος μετὰ τῶν χειρῶν μου, αἴ-  
τινες τὸ ἐθώπευον διὰ πρώτην φοράν.

— Μία ἀπὸ τὰς συνηθείας, ἀγαπητῆ  
μου, τῇ εἶπον διὰ νὰρχίσω τὴν ὀμιλίαν,  
ὅταν ἦσθε μικρὰ ἦτο νὰ ἔρχεσθε καὶ νὰ  
ἐγκαθιδρῦσε ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ  
θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ σκυλίτσα σας θέλει σή-  
μερον νὰ σας διαδεχθῆ ἐπὶ τοῦ κενοῦ θρό-  
νου... Εἶνε ἰδικὸν σας αὐτὸ τὸ εὐμορφον  
σχέδιον ;

Τῇ ἐδείκνυον δὲ λευκώματι τεθειμένον  
παρ' αὐτῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπερ πρῶ-  
τῶς ἐφυλλομέτρει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς  
εἰσόδου μου. Ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς σελίδος  
ὑπῆρχεν ὑδρογραφία τοποθεσίας μετὰ πολ-  
λῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας κατασκευα-  
σμένη. Τὸ σχέδιον τοῦτο προὐκάλεσε τὴν  
ἐρώτησίν μου, — ἀνόητον ὁμολογουμένως,  
συμφωνῶ, — ἀλλ' ἡδυνάμην ἄρα γε μόλις  
ἦνοιξα τὸ στόμα νὰ ὀμιλήσω περὶ ὑποθέ-  
σεων ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη, ἀποστρέ-  
φουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ ζωγραφη-  
ματος, ὅπερ τῇ ἐδείκνυον, μετὰ τινος τα-  
ραχῆς, δὲν τὸ ἔκαμα ἐγώ . . .

Ἄλλη παιδικὴ τις συνήθεια, ἣν ἀνεμι-  
μνησκόμεν ἐπίσης κκλῶς, ἦτο νὰ μετα-  
βάλλη, ὁσάκις τῇ ὀμιλῶν, ἀφηρημένη, τὸ  
πρῶτον τοχὸν ἀντικειμένον εἰς ἄθυρμα με-  
ταξὺ τῶν χειρῶν τῆς. Ἡδῆ, ἠρξάτο περι-  
φέρειν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ λευκώματος καὶ  
ἀκρόθιγῶς ἀπτομένη ἐπιπολαίως τοῦ πε-

ριθωρίου τῆς μικρᾶς ὑδρογραφίας, τῆς φυ-  
σιογνωμίας τῆς προσλαμβάνουσας ἐφρα-  
σιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μελαγχολικὴν.  
δὲν παρετήρει πλέον οὔτε τὸ σχέδιον  
οὔτε ἐμέ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλανῶντο ἐν  
τῷ δωματίῳ, ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο ἀντικεί-  
μενον καὶ διεκρίνε τις σαφῶς ὅτι αὐτὴ  
ἐμάντευεν ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἐπεθύμουν νὰ  
τῇ ὀμιλήσω βλέπων δὲ τοῦτο ἐγὼ ἐσκέ-  
ψθην ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἔλθω  
ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὸ θέμα.

— Μία τῶν αἰτιῶν, ἤρχισα λέγων, αἴ-  
τινες με φέρουσι παρ' ὑμῖν, ἀγαπητῆ μου,  
εἶνε νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω. Ἡρξέει σήμε-  
ρον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Λονδίνον, καὶ προ-  
τοῦ φύγω ἐπεθύμουν νὰ συνδιαλεχθῶ μαζί  
σας περὶ τῶν ὑποθέσεων, αἰτινες σὰς ἀπο-  
ρῶσιν.

— Πολὺ λυποῦμαι διὰ τὴν ἀναχώρη-  
σίν σας, κύριε Γίλμωρ, μοὶ εἶπε ῥίπτουσα  
ἐπ' ἐμοῦ συμπαθῆς βλέμμα. Ἡ διαμονή  
σας ἐδῶ μοῦ ἐνθῆμιζε τὸν ἄλλοτε κκλὸν  
παλαιὸν καιρὸν . . .

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησα ἐγώ, ὅτι  
θὰ μοὶ δοθῆ εὐκαιρία νὰ ἐπανέλθω ἀκόμη  
ἐνίοτε διὰ νὰ σας ἐξεγείρω πάλιν τὰς εὐ-  
χαρίστους αὐτὰς ἀναμνήσεις· ἀλλ' ἐπειδὴ  
τὰ μέλλοντα εἶνε πάντοτε ἀμύθηλα, δὲν  
δύνμικαι νὰ παραλείψω τὴν εὐκαιρίαν, ἣτις  
μοὶ δίδεται τῶρα καὶ ὀφείλω νὰ σας ὀ-  
μιλήσω σήμερον. Εἶμαι, πρὸ πολλοῦ, δι-  
κηγὸρος σας καὶ φίλος σας· καὶ ἐλπίζω  
ὅτι ἠμπορῶ, χωρὶς νὰ ἐγγίσω τὰ αἰσθη-  
ματὰ σας, νὰ σας ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ μετὰ  
τοῦ σιρ Πέρισβαλ Κλάυδ γάμος σας εἶνε  
μία τῶν εὐτυχιῶν τοῦ μέλλοντός σας . . .

Ἐκεῖνη ἀπέσυρε τὴν χεῖρά τῆς τοῦ μι-  
κροῦ λευκώματος τόσῳ ζωηρῶς, ὥς νὰ  
εἶχε μεταδοθῆ φλόξ εἰς αὐτὸ καὶ τὴν κα-  
τέκαυσεν. Οἱ δάκτυλοι τῆς, οὗς ἐστήρι-  
ζεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς συνεσφιχθῆσαν  
πρὸς ἀλλήλους ἐν νευρικῷ κινήματι· ἐτα-  
πείνωσε δὲ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ  
ἔδαφος καὶ ἡ στενοχωρία, ἣν ἐξεδήλου ἡ  
φυσιογνωμία τῆς, ἐφάνη μετατρεπομένη  
σχεδὸν εἰς θλίψιν.

— Εἶνε λοιπόν ἀπολύτως ἀναγκαῖον,  
εἶπε δι' ἐξησθημένης φωνῆς νὰ μοῦ ὀ-  
μιλοῦν πάντοτε ἀδιακόπως περὶ τοῦ συν-  
οικεσίου αὐτοῦ ;

— Δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ ἐνδιατρί-  
βωμεν ἐπὶ μακρῶν, ἀπεκρίθη, ἀλλ' εἶνε  
ἀναγκαῖον νὰ θιξῶν ὀλίγον τὸ ζήτημα.  
"Ἄς ὑποθέσωμεν ἄπλῶς ἡ ὅτι νυμφεύσεθε  
ἡ ὅτι ὄχι. Ἐν τῇ πρώτῃ ὑποθέσει, πρέπει  
νὰ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων εἰς κατάστασιν  
νὰ συντάξω τὸ συμβόλαιόν σας· καὶ δὲν  
δύνμικαι νὰ τὸ κάμω, διότι οὕτως ἀπαι-  
τεῖ καὶ ἡ ἀβρότης, χωρὶς πρότερον νὰ σας  
συμβουλευθῶ. Ἡ σημερινὴ θέσις μου εἶνε  
ἴσως ἡ μόνη, καθ' ἣν δὲν γνωρίζω οὐδό-  
λως παρ' ὑμῶν τῆς ἰδίας τί ἐπιθυμεῖτε.  
"Ἄς ὑποθέσωμεν λοιπόν, — καὶ τοῦτο εἶνε  
ἀπλῆ καθαρὰ ὑπόθεσις, — ὅτι ὁ γάμος θὰ  
γεῖνη καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας πληρο-  
φορήσω ὅσον τὸ δυνατόν συντομότερον  
περὶ τῆς καταστάσεως, ἐν ἣ εὐρίσκεσθε,  
καὶ τῶν ὄρων, ἐφ' ὧν δύνασθε νὰ ῥυθμι-  
σητε τὸ μέλλον σας, ἂν θέλετε . . .

Τῇ ἐξέθηκα, τότε τὸν χαρακτήρα καὶ  
τὴν σημασίαν τοῦ γαμηλίου συμβολαίου.  
Τῇ κατέδειξα ἀκολούθως ἐπακριβῶς τί  
εἶχε ν' ἀναμένη — τὸ μὲν ἐκ τῆς ἐνηλικιώ-  
σεώς τῆς, τὸ δὲ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ  
τῆς — σημειῶν πρὸς αὐτὴν τὴν διαφορὰν  
μεταξὺ τῶν κτήσεων, ἃς θὰ κατελάμβαν-  
εν ἐπὶ τῷ ἀπλῶ τίτλῳ ἰσοβίου νομῆς καὶ  
τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ἀπόλυτον καὶ ἐ-  
λευθέραν αὐτῆς κυριότητα. Μὲ ἤκουε δὲ  
μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ μετὰ τοῦ αὐτοῦ  
πεῖσμονος ὕφους καὶ κρατούσα συνηνωμέ-  
της διὰ νευρικῆς συσφιγξως.

— Λοιπόν, τῇ εἶπον συμπεραίνων, ἀ-  
νακοινώσατέ μοι σὰς παρακαλῶ ἂν ἔχετε  
ὑπ' ὄψει σας διατάξιν τινα, ἣν θὰ ἐπε-  
θυμητε νὰ ἐβλέπετε συμπεριλαμβανομένη  
ἐν τῇ πράξει, ἐν περιπτώσει πραγματοποιή-  
σεως τῆς ῥηθείσης ὑποθέσεως — διατάξιν  
ὑποκειμένην φυσικῶς εἰς τὴν συναίεσιν  
τοῦ κηδεμόνος σας, ἀφοῦ δὲν εἴσθε ἀκόμη  
ἐνήλιξ . . .

Αὐτὴ μετακινεῖτο ἐν τῇ καθέδρᾳ τῆς,  
ὅπου ἐφάνετο μὴ καθημένη ἐν ἀνέσει· αἴ-  
φνης ἀπροσδοκῆτως μὲ ἠτένισε κατὰ πρό-  
σωπον καὶ δι' ὕφους σοβαρωτάτου :

— Ἐὰν ἔχη οὕτως, ἤρχισε δι' ἀδυνά-  
του φωνῆς, ἐὰν ὀφείλω . . .

— Νὰ ὑπανδρευθῆτε, προσέθηκα ἐγώ  
βοηθῶν αὐτὴν νὰ ἐξέλη τῆς στενοχωρίας  
τῆς.

— Αἶ λοιπόν! τότε . . . νὰ μὴ με χω-  
ρίσουν ἀπὸ τὴν Μαριάνναν! ἐκραύγασε δι'  
αἰφνιδίας ὀρυκτῆς ἐνεργητικότητος. Σὰς ἰ-  
κατεύω, κύριε Γίλμωρ, καταστήσατε νο-  
μίμως ἰσχυρὰν τὴν διατάξιν, ὡς τὴν ὀνο-  
μαζετε, ταύτην, ὅτι ἡ Μαριάννα πρέπει νὰ  
ζῇ μαζί μου !

Ἐν ἄλλῃ περιστάσει θὰ ἐμειδίω ἴσως  
ἐνώπιον τῆς ὅλως γυναικείας τυχῆς ἐρ-  
μηνείας καὶ τῆς ἐρωτήσεώς μου καὶ τῶν  
μακρῶν ἐξηγήσεων, τῶν προηγηθειῶν αὐ-  
τῆς. Ἄλλ' ἡ φυσιογνωμία τῆς καὶ ὁ τό-  
νος, μεθ' οὗ εἶχεν ὀμιλήσει, με κτέστη-  
σαν ἀναγκάως πλέον ἢ σοβαρὸν — ἀλη-  
θῶς μ' ἐλύπησαν. Δι' ὀλιγίστων λέξεων  
προέδιδε τσαούτην ἀπληπισμένην προσή-  
λωσιν εἰς τὸ παρελθόν, ὥστε οὐδὲν ἡδύ-  
νατό τις νὰ προσδοκᾷ καλὸν διὰ τὸ μέ-  
λλον.

— Ὁ κανονισμὸς τῆς συμβιώσεως τῆς  
Μαριάννης Χάλκομβ μεθ' ὑμῶν, τῇ εἶπον,  
δύνσκει νὰ γεῖνη ἀκόπως ἐπὶ τῇ βάσει  
ἰδιαίτερας τινὸς διατάξεως . . . Δὲν ἤξεύ-  
ρω ἂν ἐνοήσατε καλῶς τὴν ἐρώτησίν μου·  
αὐτὴ ἐσχετίζετο πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς  
ὑμετέρας ἰδιοκτησίας, πρὸς τὴν τοιαύτην  
ἡ τοιαύτην διαθέσιν τῶν κεφαλαίων σας.  
"Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν  
σας θέλετε νὰ κάμετε διαθήκην ποῖος,  
κατὰ τὴν γνώμην σας, πρέπει νὰ εἶνε ὁ  
κληρονόμος τῶν ὑπαρχόντων σας ;

— Ἡ Μαριάννα ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἐναλ-  
λάξ καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ, ἀπεκρίθη ἡ  
ἀγαθὴ καὶ προσφιλεῆς κόρη, ἣς οἱ ὠρχαὶ  
γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐνῶ ὀμίλει  
οὕτω. Ἐμπορῶ νὰρῶσω ὅτι ἔχω εἰς τὴν  
Μαριάνναν, κύριε Γίλμωρ ;

— Βεβαίως, καλή μου κόρη, τῆ εἶπον. Ἄλλ' ἐνθυμηθε ὅτι πρόκειται περὶ ἀπειρών ποσῶν. Θὰ ἐπεθυμηθε νὰ περιέλθωσι τὰ πάντα εἰς χεῖρας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ;

Ἐδίστασεν, ἐρυθριῶσα καὶ ὠχρῶσα ἐξ ὑπαμοιβῆς, καὶ ἡ χεὶρ τῆς ἐπανήρχετο λαθραίως πρὸς τὸ μέρος, ἐφ' οὗ ἔκειτο τὸ μικρὸν λευκῶμα.

— Ὅχι ἀπολύτως ὅλα, εἶπεν. Ὑπάρχει τις, ἐκτὸς τῆς Μαριάννας . . .

Καὶ ἐσταμάτησε τὸ ἐρώτημά της ἐπετάθη· καὶ οἱ δάκτυλοι τῆς χειρὸς, ἦν ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ λευκώματος ἤρχισαν πλήττοντες ἡσύχως ῥυθμὸν τινα ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ ζωγραφήματος, ὅπερ ἀνέφερα. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἀγκυπητοῦ τινος ἤχου τοὺς ἔθετεν οὕτω μηχανικῶς εἰς κίνησιν.

— Ἀναμφιβόλως ἐνοεῖτε ἄλλο τι μέρος τῆς οἰκογενείας; παρετήρησα, βλέπων ὅτι ἠπόρει πῶς νὰ παρακάμψῃ τὴν δυσχέρειαν.

Τὸ ἐρώτημα τῶν παρειῶν της ἐξηπλώθη καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ της καὶ οἱ τρέμοντες δάκτυλοι της συνεστάλησαν αἰφνιδίως περὶ τῆς ἄκρας τοῦ βιβλίου.

— Ὑπάρχει ἀκόμη τις, εἶπε μὴ προσέχουσα εἰς τοὺς τελευταίους λόγους μου, ἂν καὶ προφανῶς τοὺς εἶχεν ἀκούσει· ὕπάρχει ἀκόμη τις, εἰς ὃν μίαν ἀνάμνησις θὰ ἦτο εὐχάριστος . . . ἔάν . . . ἔάν ἡδυνάμην νὰ τοῦ ἀφήσω . . . Καὶ δὲν θὰ ἦτο ἀρὰ γε καλλίτερον ἂν ἀπέθνησκα πρώτη ; . . .

Καὶ ἐκ νέου ἐσταμάτησεν Ἡ ἐρυθρότης, ἡ καταλαβοῦσα αἰφνιδίως τὰς παρειάς της, τὰς ἐγκατέλειπεν ἐπίσης αἰφνιδίως. Ἡ ἐπὶ τοῦ λευκώματος στηριζομένη χεὶρ τῆς ἔπαυσε νὰ τὸ συστρέφῃ, κατελήφθη ὑπ' ἐλαφροῦ τρόμου καὶ τὸ ἀπώθησεν ἔπειτα μακρὰν. Μὲ παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ εἶτα ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἐπακουμβήσασα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ καθίσματος. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς στάσεώς της, τὸ μανδύλιον αὐτῆς ὠλίσθησεν παρὰ τοὺς πόδας της, καὶ διὰ νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ τὸ πρόσωπόν της ἐχρειάσθη νὰ τὸ καλύψῃ ἐν πάσῃ ταχύτητι μεταξὺ τῶν χειρῶν της.

Λυπηρόν! Λυπηρόν! Νὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι, ὡς μοῦ συνέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὸ ζωηρότερον καὶ εὐτυχέστερον παιδίον, ὅπερ ποτὲ κατηνάλισκεν ὀλόκληρον ἡμέραν εἰς μακρὰν ἐκρηξίν γέλωτος, καὶ νὰ τὴν βλέπω τώρα, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς καλλονῆς, καταβεβλημένην, συντετριμμένην ὡς ἦτο ! Ἦτο λυπηρότατον.

Ἡ λύπη, ἦν μοὶ προῦξενεὶ μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω ἐντελῶς καὶ τὰ διαρρέουσιν αἶμα καὶ τὴν εἰς τὰς σχέσεις μὰς ἐπελθούσαν ἐξ αὐτῶν μεταβολὴν. Προσῆγγισα τὸ καθισμά μου πρὸς τὸ ἰδικόν της, ἀνήγειρα τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος περὶ μανδύλιον, ἀπέσυρα ἐλαφρῶς τὰς χεῖρας, αἵτινες μοὶ ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπόν της, καὶ :— Μὴ

κλαίης· ἀγαπητὴ μου μικρά, τῆ εἶπον, ἀπομάσσω διὰ τῆς χειρὸς μου τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της συσσωρευμένα δάκρυα, ὡς νὰ ἦτο ἀκόμη ἡ μικρὰ Λαύρα Φαίρλη, νεωτέρη κατὰ δέκα μακρὰ, μακρὰ ἔτη.

Ἦτον ὁ καλλίτερος τρόπος, ὃν ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ πρὸς καθυσχύσιν της. Ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, καὶ διὰ μέσου τῶν δακτύλων της ἐμεϊδίασεν ἀορίστως.

— Πολὺ δυσχεροῦμαι, διότι ἐλησμονῆσα τόσον τὴν θέσιν μου, ἔλεγε μετὰ παιδικῆς ἀφελείας συγκινητικωτάτης. Ἡμὴν ἀδιάθετος . . . — καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν τελευταῖον καιρὸν, εἶχα πάντοτε θλίψεις, νευρικὰς ταραχάς . . . Μόνη κλαίω πολλὰκις ἄνευ ἀφορμῆς . . . ἀλλ' εἶμαι καλλίτερη τώρα. Ἡμπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω λογικῶς, κύριε Γίλμωρ . . . ἠμπορῶ πράγματι.

— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου, ὄχι, τῆ ἀπεκρίθην· θὰ θεωρήσωμεν τὸ ζήτημα αὐτὸ ὡς ἐξηγητημένον προσωρινῶς. Ὅ,τι μοὶ εἶπατε μὲ ἀρκεῖ ἐξουσιοδοτοῦν με ν' ἀναλάβω ὅσον δύναμαι καλλίτερον τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων σας· ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ δυνάμεθα νὰ κανονίσωμεν τὰ καθέκαστα . . . Ἄς ἀφήσωμεν τὰς ὑποθέσεις ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλου τινός . . .

Ἐπέτυχα δὲ πράγματι ἀμέσως παρ' αὐτῆς νὰ κατέλθῃ εἰς ἄλλα ἀντικείμενα συνομιλίας καὶ ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν ἐφάνη ἀναζωογονηθεῖσα ὀλίγον. Τότε δὲ ἠγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἐπανέλθετε νὰ μὰς ἰδῆτε, μοὶ εἶπεν αὐτὴ ἐπιμόνως. Ἄν ἐπιστρέψετε, θὰ προσπαθῆσω νὰ γείνω μᾶλλον ἄξια τῆς πρὸς ἐμὲ καλωσύνης σας καὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων μου ζήλου σας . . .

Οὕτω λοιπὸν προσεκκλιθῆτο μετὰ μανίας εἰς τὸ παρελθόν— εἰς τὸ παρελθόν τοῦτο, οὐτινος ἐγὼ ἀντεπροσώπευον ἐν μέρος, ὡς ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὸ ἄλλο ! Καὶ ἐταρσασμένη βαθέως βλέπων τὴν νέαν ταύτην κόρην ῥίπτουσιν, εἰς τὰ πρῶτα ἔτη βήματα τῆς ζωῆς της, τὸ αὐτὸ μακρὸν πλήρες θλίψεως βλέμμα, ὅπερ ῥίπτω ἐγὼ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ σταδίου μου !

— Ἄν ἐπανεέλθω, ἐλπίζω, τῆ εἶπον, νὰ σὰς εὕρω καλλίτερα, — καλλίτερα καὶ μᾶλλον εὐτυχῆ . . . Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάττῃ, ἀγαπητὴ μου !

Μοὶ ἀπήντησε πείνουσά μοι τὴν παρειᾶν της νὰ φιλήσω. Τὸ νὰ εἶναι τις δικηγόρος δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε ὀλιγώτερον ἄνθρωπος; καὶ ἀνεχώρησα μὲ τὴν καρδίαν ἀλγούσαν. Καὶ ἐν τούτοις ἡ συνδιαλέξις μὰς δὲν εἶχε διαρκέσει πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας· καθ' ἣν ἡ Λαύρα δὲν εἶχε προφέρει ἐνώπιόν μου καμμίαν λέξιν, ἥτις νὰ μὲ διαφωτίσῃ ἐπὶ τῆς θλίψεως καὶ τῆς μυστηριώδους ἀγωνίας τῆς προφανῶς βασιανίζούσης αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ μέλλοντος γάμου της· ἀπορῶ ἐπομένως διατί καὶ πῶς εἶχε κητορθῶσει νὰ μὲ κάμῃ νὰ συμμερισθῶ τὰς ἐπιθυμίας της. Εἶχον εἰσέλθει παρ' αὐτῆς πεπεισμένος ὅτι ὁ σὺρ Πέροσιβελ Κλαῦδ ἐνόμιζε καλῶς καὶ δικαίως

ὅτι ἡ γινομένη αὐτῷ ὑποδοχὴ ἦτο ὀλίγον ψυχρὰ καὶ ἐξηρχόμεν ἐλπίζων κατ' ἐμαυτὸν ὅτι αὐτὴ θὰ ἐπωφελεῖτο τῶν περὶ τῆς ἐλευθερίας της λόγων του καὶ θὰ τῷ ἐξήτει ἐπὶ τέλους ταύτην. Εἰς τόσον ἀντιφατικὰς καὶ ἀλόγους ἐμπνεύσεις οὐδέποτε ἐπιτρέπει ἑαυτῷ νὰ παρασυρθῇ ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας μου καὶ τῆς πείρας μου. Διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἢ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ὅπως ἔχει.

Ἐν τούτοις ἡ ὄρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐπλησίαζε. Παρήγγειλα εἰς τὸν κύριον Φαίρλη ὅτι ἂν ἤθελε, θὰ ἐπήγαίνα νὰ λάβω τὰς διαταγὰς του, ἀλλ' ὅτι ἦμην ὀλίγον βιαστικός. Εἰς ἀπάντησιν ἔλαβον γραμμὰς τινὰς, κεχαραγμέναις διὰ μολυβδοκοινδύλου ἐπὶ φύλλου χάρτου: «Κατευοδίου, ἀγαπητὴ Γίλμωρ ! Δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω κενὸν πρᾶγμα γινόμενον ἐν σπουδῇ· τὸ τοιοῦτο πάντοτε ἔχει ἀπεριόριστον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν δυστυχῶν μου νεύρων. Φυλαχθῆτε καλὰ εἰς τὸ ταξεῖδί σας καὶ χαίρετε !»

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἶδον ἐπὶ ἐν λεπτόν τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ μόνην.

— Εἶπατε ὅτι ἠθέλατε εἰς τὴν Λαύραν; μὲ ἠρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθην. Εἶνε πολὺ ἀδύνατος καὶ πολὺ νευρική. Εἶνε πολὺ εὐχάριστος ὅτι σὰς ἔχει πλησίον της διὰ νὰ τὴν περιποιήσῃ.

Οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἐμελέτων μετὰ προσοχῆς τὴν μορφήν μου.

— Αἱ ἰδέαι σας περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν Λαύραν φαίνεται νὰ ἠλλαξάν ὀλίγον ἀπὸ χθές; μοὶ εἶπεν. Εἶθε μᾶλλον διαθεθεμίενος ἢ πρὶν νὰ τῆ κάμετε παραχωρήσεις τινὰς . . .

Νοῦμων ἄνθρωπος ποτὲ δὲν περιπλέκεται ἀπροπαράσκευος ἐν λογαμαχίᾳ πρὸς γυναῖκα. Διὰ τοῦτο περιορίσθη νὰ τῆ ἀπαντήσω :

— Κρατεῖτέ με ἐνήμερον εἰς ὅ,τι συμβῇ . . . Δὲν θὰ κάμω τίποτε χωρὶς νὰ ἔχω εἰδήσεις σας . . .

Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ κρατηρῆ ἀτενῶς.

— Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐτελείωναν ὅλα αὐτὰ, νὰ ἐτελείωναν ναί, κύριε Γίλμωρ . . . Καὶ θὰ τὸ ἠθέλατε ἴσως καὶ σεῖς, ὅπως ἐγὼ . . .

Μετὰ τὰς λέξεις δὲ ταύτας μὲ ἀφῆκεν. Ὁ σὺρ Πέροσιβελ ἐπέμεινε λίαν εὐγενῶς νὰ μὲ συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ ὀχήματος.

— Ἐάν ἔλθῃτε ποτὲ πρὸς τὰ μέρη μου, μοὶ εἶπε, μὴ λησμονῆτε, σὰς παρακαλῶ, ὅτι ἐπιθυμῶ εἰλικρινῶς νὰ καταστήσω στενοτέρην τὴν μεταξὺ ἡμῶν γνωριμίαν. Ὁ πιστὸς καὶ βέβαιος φίλος τῆς οἰκογενείας ταύτης θὰ εἶνε πάντοτε ὁ εὐπρόσδεκτος ξένος εἰς πᾶσαν ἀνήκουσάν μοι οἰκίαν . . .

Ἀληθῶς ἦτο ἀκαταμάχητος ἄνθρωπος, φιλόφρων, προσεκτικώτατος, ἀπηλλαγμένος πάσης ἀλαζονικῆς προλήψεως, εὐπατριδῆς τέλειος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐνῶ ἡ ἀμαξία μου ἐκυλίοτο πρὸς τὸν σταθμὸν, διελογιζόμενην ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔκαμνα τὸ πᾶν ἐν τῇ κόσμῳ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, — τὸ πᾶν — . . . ἐκτὸς τῆς συντάξεως τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου.

Μία ἑβδομάς παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς Λονδίνον, χωρὶς νὰ λάβω καμμίαν ἀνακοίνωσιν κ μέρους τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Τὴν ὀγδόην ὅμως ἡμέραν μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου κατατεθειμένων ἄλλων ἐπιστολῶν εὔρον καὶ μίαν διὰ χειρὸς τῆς γεγραμμένην. Μοὶ ἀνήγγελλε δὲ ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ εἶχον γένηαι ὀριστικῶς θετικαί, τοῦ γάμου ὀρισθέντος πρὸς τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, ὡς οὗτος ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμει.

Τὸ μυστήριον θὰ ἐτελεῖτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ Δεκεμβρίου. Ἡ εἰκοστὴ πρώτη δ' ἐπέτειος τῆς δεσποινίδος Φαίρλη συνέπιπτε περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου. Ὄφειλε λοιπὸν, συμφώνως πρὸς τὸν συνδυασμὸν τοῦτον, νὰ καταστῇ σύζυγος τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, τρεῖς περίπου μῆνας πρὸ τῆς ἐνηλικιωσέως τῆς.

Ταῦτα πάντα δὲν ἔπρεπεν οὔτε νὰ μὲ λυπήσουν καὶ ἐν τούτοις δὲν κατώρθωσα νὰ ποφύγω οὔτε τὴν θλίψιν οὔτε τὴν ἐκπλήξιν.

Πρὸς τὰ αἰσθήματα δὲ ταῦτα ἐμιγνύετο καὶ δυσαρέσειά τις αἰτίαν ἔχουσα τὸν λακωνισμὸν τῆς ἐπιστολῆς τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἣτις, πραγματικῶς, δὲν μοὶ ἐξήγει τίποτε. Ἡ ἀξίεραστος ἀνταποκρίτρια μου ἀφίερον ἐξ γραμμῶν εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ σχεδίου τοῦ γάμου διὰ τριῶν ἄλλων μ' ἐπληροφόρει ὅτι ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἶχε καταλίπει τὸ Κώμπερλανδ ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἐν Χαμισιάρ μέγαρον τοῦ: δύο δὲ φράσεις ἐν ἐπιλόγῳ μοὶ καθίστων γνωστὸν κατὰ πρῶτον ὅτι ἡ πτωχὴ Λαύρα εἶχε μεγάλην ἀνάγκην ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος καὶ διασκεδάσεως, καὶ δεύτερον ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τῇ παράβῃ τὰ δύο ταῦτα μέσα τῆς ἀναρρώσεως, συμπαραλαμβάνουσα αὐτὴν εἰς μικρὰν ἐκδρομὴν πρὸς ἐπίσκεψιν παλαιῶν τῶν τινῶν φίλων διαμεινόντων ἐν Ὑορκσιάρ. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐπερατοῦτο τοιοῦτότρόπως, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς σημειώσεως περὶ τῶν περιστάσεων, ἅτινα ἠνάγκασαν τὴν δεσποινίδα Φαίρλη νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κυρίου Πέρσιβαλ Κλάυδ ἐν τσῶν βραχέων χρονικῶ διαστήματι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὴν εἶδον τελευταῖον. Ἡ αἰτία τῆς αἰφνιδίως ταύτης λύσεως μοὶ διελευκάνθη ἐντελῶς ἐν μεταγενεστέρῃ ἐποχῇ· ἀλλὰ δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ τὴν συνδέσω πρὸς τὴν διήγησίν μου ἀτελῶς καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει ἀπλῶν διαδόσεων. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εὐρέθη προσωπικῶς ἀναμεμιγμένη εἰς τὰ περιστατικὰ ταῦτα, καὶ ὅταν ἡ ἀφήγησίς τῆς διαδεχθῇ τὴν ἰδικήν μου, θὰ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς ὡς συνέβησαν.

Συνεπῶς ἡ μόνη ἀπομένουσα μοὶ πρὸς

ἐκπλήρωσιν ὑποχρέωσις — προτοῦ καταθέσω τὸν κάλαμον καὶ καταλίπω εἰς ἄλλους τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς διηγήσεως — εἶνε νὰ προσθέσω τὸ μόνον σῆσιν ἔχον πρὸς τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη γεγονός, εἰς ὃ προσέτι ἔλαβον ἄξιον λόγου μέρος, δηλαδὴ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ καταστῇ ἐυνόητον ὅ,τι πρέπει νὰ εἶπω περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου, χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας τινὰς σχετικὰς πρὸς τὰ χρηματικὰ συμφέροντα τῆς μελλονύμφου. Θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ συντομεύσω καὶ ἀπλοποιήσω τὰς διασαφήσεις μου θὰ ἀποφύγω δὲ ὅσα τὸ δυνατὸν ἰδίως τοὺς σκοτεινοὺς τεχνικοὺς ὅρους, εἰς οὓς συνήθως ἀρέσκονται οἱ νομομαθεῖς. Τὸ ἀντικείμενον εἶνε μεγίστης σημασίας. Προειδοποιῶ τοὺς ἀναγνώστῃς τῶν γραμμῶν τούτων, ὅτι ἡ κληρονομία τῆς δεσποινίδος Φαίρλη διαδραματίζει σπουδαῖον μέρος ἐν τῇ ιστορίᾳ αὐτῆς· ἂν δ' ὁ ἐπιθυμῶν τὴν κατανοήσιν τῶν κατ' ἀκολουθίαν μελλουσῶν νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν διηγήσεων, πρέπει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νὰ προσοικειωθῶσιν τὴν πείραν τοῦ κυρίου Γίλρωρ.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἦτο ἡ φυσικὴ κληρονόμος δύο εἰδῶν περιουσίας: ἀφ' ἑνὸς τῆς πιθανῆς κληρονομίας ἀκινήτων τινῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ τῆς· καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν τῆς τῆς βεβιαίας τῶν κινητῶν κτημάτων ἢ τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων, τῶν ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς προερχομένων.

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῶν ἀκινήτων.

Μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου τῆς δεσποινίδος Φαίρλη — ὃν ἐπὶ τὸ σαφέστερον θάποκαλῶμεν Φαίρλη πρεσβύτερον — τὰ δικαιώματα τῆς διαδοχικῆς ὑποκαταστάσεως ἐπὶ τῶν κτησεῶν τοῦ Λίμμεριτζ καθωρίσθησαν ὡς ἐξῆς:

Φαίρλη ὁ πρεσβύτερος ἀποθνήσκων κατέλειπε τρεῖς υἱοὺς: τὸν Φίλιππον, τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν Ἀρθούρον. Ὡς μεγαλύτερος υἱὸς ὁ Φίλιππος διεδέχθη αὐτὸν ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ. Ἐὰν οὗτος ἀπέθνησκεν ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου, ἡ ἰδιοκτησία ἔπρεπε νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν δεύτερον υἱὸν Φρειδερίκον καὶ ἂν ἐπίσης καὶ οὗτος ἐτελεύτῃ ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις ἡ ἰδιοκτησία περιήρχετο εἰς τὸν τρίτον υἱὸν Ἀρθούρον.

Τὰ γεγονότα συνέβησαν οὕτω διαδοχικῶς: Ὁ κύριος Φίλιππος Φαίρλη ἀπεβίωσε καταλείπων μίαν μόνην κόρην, τὴν ἐν ταῖς διηγήσεσι ταύταις παρισταμένην ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Λαύρας καὶ ἡ ἐπίκληρος γῆ περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ δευτέρου Φαίρλη, ἀγάμου. Ὁ τρίτος ἀδελφὸς Ἀρθούρος εἶχε τελευτήσει· πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φίλιππου ἀφίνων ἕνα υἱὸν καὶ μίαν κόρην. Ὁ υἱὸς τοῦ δεκαοκταέτης, ἐπνίγη πλησίον τῆς Ὁξφόρδης· καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ κατέστησε τὴν Λαύραν ἐπιδοξον κληρονόμον τῶν πατρῶων κτημάτων. Κατὰ τὴν τακτικὴν δὲ καὶ φυσικὴν τῶν πραγμάτων σειράν, ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἦσαν ὅτι ἡ κληρονομία αὕτη θὰ περιήρχετο εἰς χεῖ-

ράς τῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ τῆς Φρειδερίκου, ἂν οὗτος ἀπέθνησκεν ἄνευ ἄρρένων ἀπογόνων.

[Ἐπειὶ συνέχεται.]

## Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργῶ.]

Α'

### Ὁ γάμος τοῦ Σαιν-Λύκ.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκριου τοῦ ἔτους 1578, μετὰ τὴν λαϊκὴν πανηγύριν καὶ ἐνῶ κατέπαυεν εἰς τὰς ὁδοὺς ὀθόρουβος τῆς παραχώδους ἡμέρας, ἤρχιζε λαμπρὰ ἑορτὴ ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ μεγάρῳ, ὅπερ ἐσχάτως εἶχεν ἐγείρει, εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ σχεδὸν ἀπέναντι τοῦ Λούβρου, ἡ διάσημος οἰκογένεια τῶν Μονμορανσύ, ἣτις, συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἐν Γαλλίᾳ βασιλείας, συνημιλλᾶτο πρὸς τὰς πριγκηπικὰς οἰκογενεῖας. Κατὰ τὴν ἰδιαίτεράν ταύτην ἑορτὴν, ἣτις διεδέχτο τὴν δημοσίαν διασκεδάσιν, ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος τοῦ Φραγκίσκου Δ' Ἐπινικὶ Δὲ Σαιν-Λύκ, — στενοῦ φίλου τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Γ' καὶ ἐκ τῶν οἰκειότερων εὐνοουμένων αὐτοῦ — μετὰ τῆς Ἰωάννης Δὲ Κοσσέ-Βρισσάκ, θυγατρὸς τοῦ ὁμώνυμου στρατάρχου τῆς Γαλλίας.

Τὸ συμπόσιον εἶχε παρατεθῆ εἰς τὸ Λούβρον, ὃ δὲ βασιλεὺς, ὅστις μετὰ δυσκολίας εἶχε συγκατατεθῆ εἰς τὸν γάμον τοῦτον, παρέστη μὲ τὸ ἦθος αὐστηρὸν καὶ ὄλιως ἀκατάλληλον πρὸς τὴν περίστασιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἱματισμὸς τοῦ συνημῶζετο πρὸς τὸ ἦθος αὐτοῦ, διότι ἔφερε τὸ βαθύ καστανόχρουν ἱμάτιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Κλουὲ ἐπαρουσίασεν ἡμῖν αὐτὸν κατὰ τοὺς γάμους τῆς Ζοαγιέζ, τὸ δὲ μέχρι μεγαλοπρεπείας σοβαρὸν βασιλικόν, οὕτως εἶπειν, τοῦτο φᾶσμα, εἶχεν ἐμποιήσει παγετώδη ἐντύπωσιν ἐπὶ πάντων τῶν παρεστώτων καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς νεαρᾶς νύμφης, τὴν ὁποῖαν λίαν βλοσυρῶς προσέβλεπεν, ὡς ἂν εἴποιεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.

Οὐχ ἦττον, τὴν ἀπαίσιαν ταύτην στάσιν τοῦ βασιλέως, ἐν μέσῳ τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς ἑορτῆς, οὐδεὶς θεώρει παραδοξόν, διότι αἴτιον αὐτῆς ἦτο ἐν τῶν αὐλικῶν ἐκείνων ἀποκρύφων, ἅτινα ἕκαστος παραπλέει μετὰ φρονήσεως, ὡς τὰς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θλασσης ὑφάλους, κατὰ τῶν ὁποίων εἶνε τις βέβαιος ὅτι θέλει συντριβῆ, προσεγγίζων αὐτάς.

Μόλις περατωθέντος τοῦ γεύματος, ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη ἀποτόμως, ἐπομένως ἄπαντες, οὐδὲ τῶν ποθούντων νὰ παραμεινωσιν ἐξαιρουμένων, ἠναγκάσθησαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ.

Τότε ὁ Σαιν-Λύκ, προσβλέψας εἰς τὴν σύζυγόν του, ὡς ἴν' ἀντλήσῃ θάρρος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ἐπλησίασε τὸν βασιλέα καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει μὲ τιμῆσαι νὰ δεχθῇ τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον

θέλω δώσει πρὸς τιμὴν Τῆς εἰς τὸ μέγαρον Μονμορενσύ, τὴν ἐσπέραν ταύτην;

Ὁ Ἐρρίκος Γ', στραφεὶς τότε ἐν ὀργῇ καὶ θλίψει, ἐνῶ ὁ Σαὶν-Λύκ, κύπτων ἐνώπιόν του, ἰκέτευεν αὐτὸν διὰ γλυκυτάτης φωνῆς:

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη, θὰ παρευρεθῶ, μολονότι βεβχίως δὲν εἴσθε ἀξίος τοῦ δείγματος τούτου τῆς ἡμετέρας φιλίας.

Ἡ δεσποινὶς Βοισάκ καὶ νῦν κυρία Σαὶν-Λύκ ἐξέφρασαν αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας τῆς. Ἄλλ' ὁ Ἐρρίκος εἶχε στρέψει τὰ νῶτα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Τί ἔχει, λοιπόν, ὁ βασιλεὺς καθ' ὑμῶν, κύριε Σαὶν-Λύκ; ἠρώτησεν ἡ συζυγὸς του.

— Προσφιλεστάτη, θέλω σοὶ εἶπει βραδύτερον, ἀφοῦ ἡ μεγάλη ὀργή του διασκεδασθῇ.

— Καὶ θέλει διασκεδασθῇ; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Βεβχίως, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Ἡ δεσποινὶς Βοισάκ δὲν ἦτο εἰσέτι ἐντελῶς κυρία Σαὶν-Λύκ, ὅπως δυνήθη νὰ ἐμμεῖνη εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἐπομένως ἔκρουσε τὴν περιεργίαν τῆς ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας αὐτῆς, ἐπιφυλαττομένη, ὅπως ἐπιβάλλῃ τῷ Σαὶν-Λύκ τοὺς ὅρους τῆς, ν' ἀνεύρῃ τὴν κατάλληλον στιγμήν, καθ' ἣν οὗτος θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ αὐτούς.

Ἡ προκειμένη ἱστορία, λοιπόν, ἀρχεται καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἐρρίκος Γ' περιεμένετο εἰς τὸ μέγαρον Μονμορενσύ. Ἦτο δ' ἡ ὥρα ἐνδεκάτη τῆς νυκτὸς καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ.

Ὁ Σαὶν-Λύκ εἶχε καλέσει εἰς τὸν χορὸν πάντας τοὺς φίλους τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς ἰδικούς του· εἶχε συμπεριλάβει ἐν ταῖς προσκλήσεσι τοὺς πρίγκηπας καὶ τοὺς εὐνοουμένους αὐτῶν, ἰδίως δὲ τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν δουκὸς Δ' Ἀλανσῶν, γενομένου δουκὸς Δ' Ἀνζιού κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀνάβασιν τοῦ Ἐρρίκου Γ'. Ἄλλ' ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού, ὅστις δὲν εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐν τῷ Λούδρω ἐορτήν, ἐφαίνετο ὅτι, κατὰ μείζονα λόγον, δὲν ἤθελε προσέλθει εἰς τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ Μονμορενσύ.

Ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας καὶ ἡ συζυγὸς αὐτοῦ Μαργῶ εἶχον προσφύγει εἰς τὴν Βεάρνην καὶ ἀντεπολιτεύοντο ἀναφανδόν, πολεμοῦντες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Οὐγονόττων.

Καὶ ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού ἀντεπολιτεύετο, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καὶ καταχθονίως, μεριμνῶν μὲν πάντοτε νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύῃ, ὧτων δ' εἰς τὰ πρόσω ἐκείνους τῶν φίλων του, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε διδάξει τὸ παραδειγμα τοῦ Δελαμόλ καὶ τοῦ Κοκονάς, τῶν ὁποίων οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται δὲν ἐλησμόνησαν τὸν φρικῶδη θάνατον.

Εὐχερῶς ἐνοεῖται, ὅτι οἱ εὐγενεῖς οὗτοι καὶ οἱ τοῦ βασιλέως ὑπέβλεπον ἀλλήλους, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δις ἢ τρίς τοῦλάχιστον κατὰ μῆνα συνέβαινον αἱματηραὶ συμπλοκαί, καθ' ἃς δύσκολον ἦτο νὰ μὴ πέσῃ τις τῶν συγκρουομένων νεκρὸς ἢ βροῦς τετρακυκλισμένος.

Ἡ Αἰκατερίνη ὅμως εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἐκπληρώσεως τῶν εὐχῶν τῆς· ὁ προσφιλεὺς υἱὸς τῆς εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὸν ὅποιον ἐφιλοδοξοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ μᾶλλον ὑπὲρ ἐαυτῆς, ἐβασίλευε δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τοὶ φαινομένη πάντοτε ὡς ἀπεσπασμένη τῶν ἐπιγεῖων καὶ μὴ μεριμνώσα εἰμὴ περὶ τῆς ψυχικῆς αὐτῆς σωτηρίας.

Ὁ Σαὶν-Λύκ, ἂν καὶ λίαν ἀνήσυχος διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τινος τῶν βασιλικῶν προσώπων, ἐπειράτο νὰ καθησυχάσῃ τὸν πενθερόν του, μεγάλως συγκεκνημένον ἕνεκα τῆς τοιαύτης ἀπειλητικῆς ἀπουσίας. Οὗτος, πεπεισμένος, ὡς πᾶς ἕτερος, περὶ τῆς πρὸς τὸν Σαὶν Λύκ φιλίας τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου, ἐνόμισεν ὅτι συνεδέετο, δι' αὐτοῦ, μετὰ τῆς βασιλικῆς εὐνοίας, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, ἡ θυγάτηρ του ἐπέσυρε καθ' ἑαυτῆς τὴν δυσμένειαν. Ὁ Σαὶν-Λύκ κατέβαλλε πάντα κόπον, ἵνα ἐμπνεύσῃ αὐτῷ πεποιθήσιν, ἣν αὐτὸς οὗτος δὲν εἶχεν, οἱ δὲ φίλοι του Σχομβέργ, Μωζιρόν καὶ Κουέλος, περιβεβλημένοι τὰ πλουσιώτερα φορέματά των, ἠΰξανον τὴν ἀδημονίαν του, διὰ τῶν εἰρωνικῶν αὐτῶν παρπόνων.

— Ἀχ! Θεέ μου! πτωχέ μου φίλε, ἔλεγεν ὁ Ἰάκωθος Δὲ Λέβης, κόμης Δὲ Κουέλος, νομιζῶ ὅτι αὐτὴν τὴν φράσιν εἶσαι χαμένος. Ὁ μὲν βασιλεὺς εἶναι ὠργισμένος ἐναντίον σου, διότι ἐνέπαιξας τὰς συμβουλάς του, ὁ δὲ δούξ Δ' Ἀνζιού, διότι ἐνέπαιξας τὴν μύτην του!

— Καὶ ὅμως, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν-Λύκ, ἀπατάσαι, Κουέλε! ὁ βασιλεὺς δὲν ἔρχεται, διότι μετέβη εἰς προσκύνημα εἰς τὴν Μορνήν τῶν Ἐλαχίστων εἰς τὰς Βιγκέννας, ὁ δὲ δούξ Δ' Ἀνζιού δὲν εἶναι ἐδῶ, διότι ἔραται γυναικὸς τινος, τὴν ὁποίαν ἐλησμόνησα νὰ προσκαλέσω.

— Τί λέγεις; εἶπεν ὁ Μωζιρόν· εἶδες τί μούτρα εἶχεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ γεῦμα; Ἦτο ἐκεῖνη φυσιογνωμία ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν ὀδοιπορικὴν βρακτηρίαν, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς προσκύνημα; Ἡ δ' ἕνεκα τοῦ λόγου, τὸν ὅποιον ἀνέφερες, ἀπουσία τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιού θὰ ἠμποδίζε τοὺς φίλους του νὰ προσέλθωσι; Βλέπετε ἕνα τοῦλάχιστον αὐτῶν; Ἰδέ, ὀλικὴ ἔκλειψις!

— Ἀ, κύριοι, ἔλεγεν ὁ δούξ Δὲ Βοισάκ, σείων τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος ἀπέλιπδος, αὐτὰ εἶναι σημεῖα πλήρους δυσμενείας. Κατὰ τί, λοιπόν, ὁ πάντοτε τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὴν μοναρχίαν ἡμέτερος οἶκος δυσηρέστησε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα;

Ἰψωνε δ' ὁ γέρον ἀυλικὸς ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

Οἱ νέοι παρετήρουν τὸν Σαὶν-Λύκ, γελῶντες ἀκράτητοι, ἀντὶ νὰ καθησυχάζῃ, ἀπῆλπιζεν ἔτι μᾶλλον τὸν γέροντα στρατάρχη.

Ἡ νεαρὰ νύμφη, σύννοος καὶ συνεσταλμένη, ἠρώτα ἑαυτήν, ὡς ὁ πατήρ τῆς,

1. Ἡ εὐλογία εἶχε βλάβει τόσον τὸ πρόσωπον τοῦ Δ' Ἀνζιού, ὅστε οὗτος ἐφαίνετο ἔχων δύο βίνας

κατὰ τί ὁ Σαὶν-Λύκ ἠδυνήθη νὰ δυσανεστήσῃ τὸν βασιλέα.

Ὁ Σαὶν-Λύκ ὅμως τὸ ἐγίνωσκεν, ἐπομένως διετέλει ἦττον παντὸς ἐτέρου ἡσυχος.

Ἀίφνης, ἀπὸ τῆς ἐτέρας τῶν δύο θυρῶν τῆς αἰθούσης, ἀνηγγέθη ὁ βασιλεὺς.

— Ἀ! ἀνεφώνησε περιχαρῆς ὁ στρατάρχης, νῦν οὐδὲν πλέον φοβοῦμαι· ἐὰν δ' ἤκουον ἀναγγελλόμενον καὶ τὸν δούκα Δ' Ἀνζιού, ἡ χαρὰ μου θὰ ἦτο πλήρης.

— Καὶ ἐγώ, ὑπενοθήρισεν ὁ Σαὶν-Λύκ, φοβοῦμαι πολλῷ μᾶλλον τὸν βασιλέα παρόντα ἢ ἀπόντα, διότι δὲν ἔρχεται εἰμὴ ἵνα μοὶ παίξῃ κακὸν παιγνίδιον· ὡς ἐπίσης δὲν ἔρχεται ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού, ὅπως μοὶ παίξῃ κανὲν ὅμοιον παιγνίδιον.

Ἄλλ' ὅμως, παρὰ τὸν ἀπαίσιον τοῦτον συλλογισμόν του, οὐχ ἦττον ἔσπευσεν εἰς προὔπαντῃσιν τοῦ βασιλέως, ὅστις, ἀποβαλὼν τὸν σχεδὸν πένθιμον καστανόχρουν ἱματισμόν του, προέβαινε λάμπων ἐκ μετὰξῆς, πετρῶν καὶ πολυτίμων λίθων.

Πλὴν, καθ' ἣν στιγμήν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν μίαν τῶν θυρῶν ὁ Ἐρρίκος Γ', ἕτερος βασιλεὺς Ἐρρίκος Γ', ἀκριβῶς ὅμοιος πρὸς τὸν πρῶτον τὴν τε περιβολὴν, τὴν ὑπόδησιν καὶ τὴν κόμωσιν εἰσῆρχετο διὰ τῆς ἀπέναντι εὐρισκομένης θύρας, ὥστε οἱ πρὸς στιγμήν σπεύσαντες πρὸς τὸν πρῶτον αὐλικοὶ ἔστησαν, ὡς τὸ ρεῦμα ποταμοῦ πρὸ τῆς στήλης γεφύρας, καὶ ἐστράφησαν ἀπὸ τούτου πρὸς τὸν ἕτερον βασιλέα.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦτο, μὴ βλέπων δ' ἐνώπιόν του εἰμὴ στόματα χαίνοντα, ὀφθαλμοὺς ἐκπληκτοὺς καὶ σώματα ποιοῦντα στροφὴν ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν κνημῶν αὐτῶν, ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν:

— Τί τρέχει, λοιπόν, κύριοι; εἰς ἀπάντησιν, παρατεταμένος γέλως ἠκούσθη. Ὁ βασιλεὺς, ἐκ φύσεως ἀνυπόμονος, κατὰ δὲ τὴν στιγμήν ταύτην ἰδίως ἠκίστα δικταθειμένος εἰς τὴν ὑπομονήν, εἶχεν ἀρχίσει νὰ συνοφρουῖται, ὅτε ὁ Σαὶν-Λύκ, ἔλθων πλησίον αὐτοῦ:

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εἶναι ὁ Σχικῶ, ὁ Ὑμέτερος γελωτοποιός, ὅστις ἐνεδύθη ὡς ἡ Ὑμέτερα Μεγαλειότης καὶ τείνει τὴν χεῖρά του εἰς τὰς κυρίας πρὸς ἀσπασμόν.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' ἐμειδίασεν. Ὁ Σχικῶ ἀπελάμβανεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τελευταίου Βαλοῦ Ἰσῆς ἐλευθερίας πρὸς ἐκείνην, ἣς ἀπελάμβανε, τριάκοντα ἔτη πρότερον, ὁ Τριβουλέτος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φραγκίσκου Α' καὶ Ἰσῆς πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ ἔρχετο, μετὰ τεσσαρακονταετίαν, ὁ Λανζελού εἰς τὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'.

Αἰτία δὲ τούτου ἦτο, διότι ὁ Σχικῶ δὲν ἦτο συνήθης παράφρων. Πρὶν ἢ ὄνομασθῇ Σχικῶ, ἐκαλεῖτο Δὲ Σχικῶ, ἦτο δ' εὐγενὴς Γάσκων, ὅστις, καταδιωχθεὶς, ὡς βεβαίωται, ὑπὸ τοῦ κυρίου Δὲ Μαγιέν, ἕνεκεν ἐρωτικῆς διαμάχης, καθ' ἣν ὁ Σχικῶ, καὶ τοὶ ἀπλοῦς εὐγενεῖς, εἶχε νικήσει τὸν πρίγκηπα Δὲ Μαγιέν, κατέφυγε παρὰ τῷ Ἐρρίκῳ Γ' καὶ ἀντήμειβε, δι' ἄλλη

θειῶν, πολλάκις πικροτάτων, τὴν προστασίαν, ἣν παρέσχεον αὐτῷ ὁ διάδοχος τοῦ Καρόλου Θ'.

— Αἱ! κύρ Σχικῶ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, δύο βασιλεῖς ἐνταῦθα εἶναι πολλοί.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ γελωτοποιός, ἐξηκολούθει νὰ μὲ ἀφίνης νὰ παίζω, κατὰ τὸν ἐδικόν μου τρόπον, τὸ μέρος βασιλέως, καὶ παίζε τὸ μέρος τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιῦ, κατὰ τρόπον ἰδίον σου, διότι ἴσως σ' ἐκλάβωσιν ἀντ' ἐκείνου καὶ σοι εἰπωσι πράγματα, ἐξ ὧν θὰ μάθης ὅχι τί σκέπτεται, ἀλλὰ τί πράττει.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, φέρων περὶ ἐκυτόν δυσθῶμως τὸ βλέμμα, ὁ ἀδελφός μου Δ' Ἀνζιῦ δὲν ἦλθεν.

— Ἴδου εἰς λόγος ἀκόμη, ὅπως τὸν ἀντικαταστήσης. Ἄς γίνῃ οὕτως. Ἐγὼ εἶμαι Ἐρρίκος καὶ σὺ Φραγκίσκος. Ἐγὼ θ' ἀνέλθω εἰς τὸν θρόνον καὶ σὺ θὰ χορεύσης. Ἐγὼ θὰ πιθηκίζω διὰ λογαριασμόν σου, ὡς ἐστεμμένη κεφαλὴ, καὶ σὺ ὑπαγε νὰ διασκεδάσης ὀλίγον, καυμένη βασιλεῦ!

Ὁ βασιλεὺς ἠτένισε τὸν Σαίν-Λύκ καὶ εἶπεν:

— Ἐχεις δίκαιον, Σχικῶ, πηγαίνω νὰ χορεύσω.

— Βεβαίως ἠπατώμην, ἐσκέπτετο ὁ Βρισάκ, πιστεύων τὸν βασιλέα ὀργισμένον καθ' ἡμῶν, ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς πολὺ καλὴν διάθεσιν.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ Σαίν-Λύκ εἶχε πλησιάσει τὴν σύζυγόν του. Ἡ δεσποινὶς Βρισάκ δὲν ἦτο καλλονή, εἶχεν ὅμως γοητευτικούς μέλανας ὀφθαλμούς, ὀδόντας λευκοὺς καὶ ἀπαστράπτουσαν ἐπιδερμίδα, τὰ δὲ πλεονεκτήματα ταῦτα προσέδιδον αὐτῇ τὴν δυναμένην νὰ ὀνομασθῇ πνευματώδη φυσιογνωμίαν.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῇ πρὸς τὸν σύζυγόν της, προκατειλημμένη οὖσα πάντοτε ὑπὸ τῆς αὐτῆς σκέψεως, διατί μοι εἶπον ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ὀργισμένος ἐναντίον μου, ἐνῶ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ἀπ' ἐναντίας, μοι προσμειδιᾷ;

— Καὶ ὅμως δὲν μοι ἐλέγετε τὸ αὐτό, προσφιλὴς Ἰωάννα, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ γεύματος ἐπιστροφήν μας, διότι τότε τὸ βλέμμα σου σὰς εἶχε φοβίσει πολὺ.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἦτο τότε δυσμενής, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ τῶρα...

— Τώρα εἶναι δυσμενέστερος, διέκοψεν ὁ Σαίν-Λύκ ὁ βασιλεὺς μειδιᾷ μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, ἐνῶ ἐγὼ θὰ προὔτιμων νὰ μοι ἐδείκνυε τοὺς ὀδόντας σου.

Ἰωάννα, φιλιότη μου, ὁ βασιλεὺς ἐπιφυλάττει ἡμῖν αἰφνιδίαν καὶ ἀπροσδόκητόν τινα ἐκπληξίν... ὦ! μὴ με προσβλέπετε τόσον τρυφερῶς, σὰς παρκαλῶ, ἀλλὰ μάλιστα στρέψατέ μοι τὰ νῶτα. Ἴδου, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς εἰς κατὰλληλον στιγμήν ὁ Μωζιρόν κρατήσατέ τον καὶ ἐστὲ αὐτῷ προσήνης.

— Ἡξεύρετε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα μειδιῶσα, ὅτι ἡ τοιαύτη συμβουλή σας εἶναι παραδοξὸς καὶ ὅτι, ἐὰν ἠκολούθουν αὐτὴν κατὰ γράμμα, θὰ ἠδύνατό τις νὰ πισύσει.

— Α! ἀπήντησεν ὁ Σαίν-Λύκ, στενά-

ζων, θὰ ἦτο προτιμώτερον ἐὰν ἐπιστεῦτο.

Στρέψας δὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἦτις μεγάλως ἠπόρει, διηυθύνθη νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις του εἰς τὸν Σχικῶ, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν βασιλέα, ἐν κωμικωτάτῃ μεγαλοπρεπείᾳ.

Ἐν τῷ μεταξῷ τούτῳ ὁ Ἐρρίκος, ἐπωφελούμενος τῆς δουλείας αὐτῷ ἀδείας, ἐχόρευε, χωρὶς ὅμως ν' ἀποσύρῃ τὴν προσοχὴν του ἀπὸ τὸν Σαίν-Λύκ. Ἄλλ' ὅτε μὲν ἐκάλει αὐτόν, ὅπως τῷ ἀνκοινώσῃ ἀστείαν περὶ τῆς ἡμετέρας, ἦτις, ἀνοουσία ἢ τούναντιον, εἶχε πάντοτε τὸ πλεονέκτημα νὰ προκαλῆ ἐκρηξίν γέλωτος ἐκ μέρους τοῦ Σαίν-Λύκ—ὅτε δὲ προσέφερεν αὐτῷ γλυκύσματα καὶ ζαχαροπήκτους ὀπίστας. Ἐὰν, ἐπὶ τέλους, ὁ Σαίν-Λύκ ἀπεσύρετο πρὸς στιγμὴν τῆς αἰθουσίας, ὅπως περιποιηθῆ τοὺς ἐν ταῖς λοιπαῖς αἰθουσαῖς προσκεκλημένους, ὁ βασιλεὺς ἐκάλει αὐτὸν παραχρῆμα διὰ τινος τῶν συγγενῶν ἢ τῶν ἀξιοματικῶν του, ὁ δὲ Σαίν-Λύκ ἐπανήρχετο νὰ μειδιᾷ πρὸς τὸν κύριόν του, ὅστις, τότε μόνον ἐφαίνετο εὐχαριστούμενος, ὅτε ἐπανέβλεπεν αὐτόν.

Αἰφνίως, ἀξιοπαρατήρητος καὶ ἰσχυρὸς θόρυβος προσέβαλε τὴν ἀκοὴν τοῦ Ἐρρίκου.

— Αἱ! αἱ! εἶπε, μοι φαίνεται, ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Σχικῶ. Ἀκούεις, Σαίν-Λύκ, ὁ βασιλεὺς ὀργίζεται.

— Ναι, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Σαίν-Λύκ χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ ὅτι ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν ὑπαινιγμόν, νομιζῶ ὅτι φιλονεικεῖ μετὰ τινος.

— Ἴδέτε τί συμβαίνει, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔλθετε παραχρῆμα νὰ μοι τὸ ἀναγγεῖλητε. Ὁ Σαίν-Λύκ ἀπεμακρύνθη.

[Ἐπείτα συνέχισεν].

## ΕΠΙΤΟΥ ΠΑΟΙΟΥ

[Ἀπόδημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προ. γ. φύλλον].

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα ἐμηνδύοντο πρὸ τῆς νέας ταύτης σκέψεως ὁ Ἰωάννης ἐλάτρευε τὴν Παυλίαν· καὶ ἐκείνη οὐδέποτε τῷ εἶχε παραδοθῆ ὀλοσχερῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν διεταράχθη ἡ οἰκογενειακὴ των εἰρήνη... Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐνεθυμήθη τὰς ἀντιστάσεις τῆς φιλαρέσκου ὁσάκις τὴν ἐπλησίαζε, τοὺς ἀκκισμούς της ὁσάκις τῇ ἐζήτηε φίλημα, τὴν ψυχρότητα ἣν ἐδείκνυε πρὸς αὐτόν.

Τοιαῦτα ἀναλογιζόμενος ὁ δυστυχὴς, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ λογικόν του διέφευγε διὰ τῆς πληγῆς τοῦ μετώπου του.

Ἡ Παυλίνα ἐξαγαγούσα λεπτόν μανδήλιον ἐκ τοῦ θυλακίου της ἐσπόγγιζε τὸ αἶμα καὶ προσεπάθει νὰ κλείσῃ τὴν πληγὴν. Ὁ Ἰωάννης, τοῦ ὁποίου τὸ αἶμα ἀνεσκίρτα ὑπὸ τὰς θωπιὰς της, ἐπανελάμβανεν ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του:

Ὁ Διονύσις εἶνε ἰδικὸς μου, Παυλίνα; εἶνε παιδί μου...

— Ναι, Γιάννη μου, τῷ ἔλεγεν ἐκείνη ἀνυψούσα τὰς αἰμοσταγεῖς τρίχας τῆς

κεφαλῆς του καὶ περιφέρουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ μανδήλιον, ναι... ναι... εἶδες ὅτι δὲν ἐβγάλα μὲν λέξι, ὅταν ἐτιμωροῦσες ἐκείνον...

— Ἀχ! καὶ οἱ δύο μὲ περιπαιζάτε...

— Ὅχι, Γιάννη μου, ὄχι! Ἐξέρεις καλὰ πῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ πῶ ψέμματα; ποτὲ δὲν ἠγάπησα αὐτόν τὸν ἄνθρωπον... μόνον γιὰ τὸ χρέος ἐκείνο ἔγεινα θυμὰ του... γιὰ νὰ σε σώσω καὶ πάντα ἐφοβόμουν αὐτὸ μὴ γείνουν ὅσα ἔγειναν...

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν, Παυλίνα;

— Ναι, Γιάννη μου, τὸ ἔξέρεις; σώσέ με! σώσέ με! Ὅθι πάρομε τὸ παιδί μας καὶ θὰ φύγομε ἀπὸ αὐτόν τὸν τόπον... εἰς ἄλλον λιμένα νὰ ζήσομε ἀγνώριστα καὶ θ' ἀναθρέψομε τὸ Διονύσι μας... Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζῶ γιὰ σέ καὶ γιὰ κείνον...

— Λοιπόν μ' ἀγαπᾷς;

— Σ' ἀγαπῶ, Γιάννη μου.

— Ἄν τὰ λησμονήσω ὅλα... ὅλα... θὰ γείνης ἰδική μου; δὲν θὰ σκέπτεσαι παρὰ τὸν ἄνδρα σου καὶ τὸ παιδί σου;

— Ὅθι σέ ἀγαπῶ... ἔτσι... νὰ ἔτσι...

Καὶ λαβούσα τὴν αἱματόρανον κεφαλὴν τοῦ αὐτοῦ διὰ τῶν λευκῶν της χειρῶν, ἤσπάζετο αὐτόν ἀπαύστως, φέρουσα τὰ χεῖλη μετὰ πάθους ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ἀνάπτουσα οὕτω εἰς τὰς αἰσθήσεις του φλόγα, ἣν προέδιδον τὰ τρέμοντα χεῖλη καὶ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί...

Παράφρων, ἔξαλλος, ἀπεσπᾶσθη τῶν βραχιόνων της, καὶ:

Ὁ Διονύσις εἶνε ἰδικὸς μου; ἠρώτησε.

— Ναι.

— Καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς;

— Ναι, Γιάννη μου.

— Ὅθι πηγαίνομε σ' ἐ μέρος νὰ ζήσομε ἀγνώριστοι... παραδέχεσσι ν' ἀρχίσουμε νέα ζωή;..

— ὦ! σέ παρκαλῶ!

Καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, οἶνει ἱκετεύουσα, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν χειλέων του... τὸ φίλημα τοῦτο τῷ ἐνεφύσησεν ἰσχὺν καὶ θάρρος· ἀπεσπᾶσθη μετὰ κόπου ἀπὸ τὸν ἠδονικὸν ἐκείνον ἐναγκαλισμόν καὶ ἐκραύχασε:

— Μὰ τὸν Θεόν! τώρα θέλω νὰ ζήσω!

Καὶ ἐπιλαβόμενος τοῦ πελέκειος, ὤρμησε πρὸς τὰ ἔμπροσ. Δι' ἰσχυροῦ κτυπήματος ἀπέσπασε μίαν σανίδα, μεταχειρισθεὶς αὐτὴν ὡς πηδάλιον ἀντικατέστησε τὸν ἰστόν, εἰς τὴν θέσιν τὸν ἀβλαβῆ μείναντα πρόβολον καὶ εἶπε:

— Παυλίνα, βγάλε τὸ σῶφρόν σου, θὰ τὸ κάμουμε... πανί! εἰμεθα μόνον μὲ τὸν Θεόν... γρήγορα θέλω νὰ μ'πῶ σ' ἐ λίγη ὥρα στὴ Χάβρη...

Ὁ πρὸς στιγμὴν κοπάσας ἀνεμὸς ἐσφύριζε πάλιν ὀρμητικῶς καὶ ὁ βαρὺς δοῦπος τῆς βροντῆς ἀντήχησεν ἐκ νέου. Ἡ καταιγὶς διεμαρτύρετο... διὰ τῶν φωνῶν ἐκείνων τῶν ἀπαισίων, ἀπῆτει τὰ θυμάτα της...

Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης, μὴ στερούμενος εὐφύας καὶ ἐπιτηδειότητος περὶ τὰ νυκτικά, ἐσχημάτισεν ἐντὸς ὀλίγου εἶδος ἰστίου διὰ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Παυλίνας, ὅπερ προσδεθὲν εἰς τοὺς προτόνους διὰ

τῶν ἐναπομεινάντων ἐν τῷ πλοιαρίῳ σχοινίων, ἐχορησίμειυσεν ἀντὶ ἐπιδρόμου. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε διακεκομμένως· ἐν ἐνὶ τῶν διαλειμμάτων τούτων, ἐν ᾧ τὸ κότερον προύχον ἐγόμενον διὰ τῆς σανίδος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ἡ Παυλίνα γενομένη αἰμύλη, κόλαξ, αὐτὴ τὴν ὅποιαν ὁ φόβος καὶ ὁ κίνδυνος εἶχον καταστήσει πρᾶξιν καὶ ἡ καταιγὶς κατετρόμαξε, συνεσπειρώθη ἡμίγυμνος παρὰ τὸν σύζυγόν της· ἀλλὰ καίουσα καὶ ἐπακουμβῶσα εἰς τὸ στήθος του εἶπε:

— Κρούνω, σύζυγέ μου.

Καὶ τὸ γυμνὸν καὶ πάλλον στήθος της ἤγγισε τὴν σάρκα τοῦ Ἰωάννου — διότι τὸ ὑποκάμισόν του εἶχε ξεσχισθῆ κατὰ τὴν πάλην καὶ δὲν ἐφόρει ἢ τὸν ἐπενδύτην. Τὴν ἐσφιγξεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του, καὶ ἐμεδίασεν ἐξ ἠδονῆς αἰσθανόμενος ὑπὸ τοὺς δακτύλους του τὸ σῶμα τῆς Παυλίνας. Ἐνηγκαλίσθησαν καὶ προσεκόλλησαν τὰ χεῖλη.

— Θὰ σωθοῦμε, Γιάννη μου; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα.

— Ναί· ναί· σέ μιὰ ὥρα θὰ εἴμαστε ἴσῃ Χάρρη.

Οὕτω παραδεδομένην εἰς τοὺς βραχιόνάς του, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὸν ἕνα βραχίονα περὶ τὴν ὀσφύν, ὁ Ἰωάννης τὴν ἀπεθαύμαζεν. Ὅλον τὸ πάθος, ὁ σφοδρὸς ἔρωσ, ὃν δι' αὐτὴν εἶχεν αἰσθανθῆ, ἐξανίστατο. Ἐκεῖνη δ' ἦτο νῦν εὐτυχὴς ὁμιλοῦσα περὶ ἔρωτος, μετὰ τὴν ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης φρικτὴν ἐκείνην σκηνήν.

— Ἐθαύμασαι, Γιάννη, τὴν ἄλλη μέρη ἀπὸ τὸ γάμο μας, ποῦ περιπατοῦσαμε ἴσῃ παραθαλάσσιον, βασταγαμένοι ἀπὸ τὰ χεῖρῃ... καὶ κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἴσῃ μάτια καθὼς τότε; Ἡ θάλασσα εἶχε γαλήνη, μὰ σὲ λίγη ὥρα θὰ τὴν ἐφούσκωσε ἡ τρικυμία. Καὶ μοῦ εἶπες: «Μοῦ φαίνεται, Παυλίνα, ὅτι ποτὲ δὲν θάμην τόσῳ εὐτυχισμένος...» ἡ ἀγαπᾶ κανένας τόσῳ πολὺ καὶ ν' ἀποθάνῃ... φοβᾶσαι τὸ θάνατον, Παυλίνα;» Ἐγὼ τότε σοῦ ἀποκρίθηκα: «Μέσα ἴσῃ ἀγκαλιᾷ σου ὄχι, δὲν τον φοβοῦμαι... ἔξερεις τί ἠθελα τότε; νά! νὰ ἴμασταν οἱ δύο μας ἐκεῖ κάτω, μακρὰ... μακρὰ... μέσα σ' ἕνα πλοῖον... μόνοι, νὰ κάνουμε ἀγάπην μ' ὅλη τὴν τρικυμία... πηγαίνομε;» «Ἐλα πηγαίνομε!» εἶπες καὶ μ' ἐπῆρες εἰς τὴν ἀγκαλιᾷ σου, μ' ἔφερες ἴσῃ πλοιαρίον καὶ ἐβήγαμε μακρὰ εἰς τὸ πέλαγος... Ἐθαύμασαι, Γιάννη μου;

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετήρει γελῶν παραδόξως· ἐκεῖνη δὲν προσέσχε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Αἰσθάνομαι σήμερον, Γιάννη μου, τὴν ἴδικ ἀγάπην μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ τὴν ὥρα ξαναρχίζει ἡ ζωὴ μας, ἔτσι πῶς ξαναγεννιῶμαστε. Μ' ἀγαπᾶς πολὺ, ἀντρα μου; πές μου τὰ ἴδικ λόγια ποῦ μοῦ ἔλεγες τότε...

Ὁ Ἰωάννης ἤρξατο γελῶν τοσοῦτον ἀλλοκότως, ὥστε ἡ Παυλίνα τὸν παρετήρει ἔντρομος· ἀλλ' ἰδοῦσα τὸ ἠλίθιον βλέμμα του καὶ τὸν ἐκ τοῦ στόματός

του, βέοντα σίελον, ἔρρηξε κραυγὴν, ἐκφυγοῦσα τῶν βραχιόνων του καὶ ἀνακράζασα:

— Γιάννη! τί ἔχεις, Γιάννη;

— Ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔτεισε τὴν κεφαλὴν γελῶν πάντοτε.

— ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! ἐτρελλάθηκα... μὰ δὲν ἔμπορεῖ, ὄχι... Γιάννη!

Ἐντρομος, φρικώδης, τὸν παρετήρει ἐσπύγγιζε τὸ μέτωπόν του καὶ ὁμιλοῦσα πρὸς τὸν ἀσθενῆ ὡς πρὸς παιδίον τῷ ἔλεγεν:

— Ἄντρα μου... Γιάννη μου... ἀποκρίσου, μίλησε, σοῦ πονεῖ τὸ μέτωπό σου; Τί ἔχεις; πές μου, Γιάννη μου...

Μὲ φωνὴν ἐκλίπουσαν ἀπεκρίθη:

— Ὁ μικρὸς Διονύσις... θὰ εὐχαριστήθῃς πολὺ...

Ἡ δυστυχὴς Παυλίνα κλαίουσα καὶ καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν, ἐγονυπέτησε δεομένη:

— ὦ Θεέ μου! βοήθειαν, Θεέ μου!

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει:

— Μικρέ... μικρέ... μικρέ... Διονύσι...

Τῷ ὄντι ὁ νύκτης εἶχε τρελλαθῆ. Αἱ ἀλλεπάλληλοι θλίψεις, αἱ ἀλλεπάλληλοι φάσεις τῆς φρικώδους ἐπὶ τοῦ πλοίου σκηνῆς τὸν κτέβχαλον... ἴσως θὰ ὑπερεῖχε καὶ τῆς φρίκης τοῦ φόνου καὶ τῆς λύπης, τῆς περὶ πατρότητος ὁμολογίας, καὶ τῶν ψευδῶν ὀρκων τῆς Παυλίνας... ἀλλὰ φεῖ! τὸ κτύπημα τοῦ πελέκως ἦτο καίριον· ὁ ἐγκέφαλός του εἶχε προσβληθῆ, καὶ ὁ Ἰωάννης ἐτρελλάθη, τρέλλαν βλακώδη, παιδικήν... Ἐξ ὅλων τῶν περιστάσεων τῆς ἐκ θεμελίων ἀνασκαφείσης ζωῆς του, ἐν μόνον πρᾶγμα ἐνεθυμείτο: τὸν μικρὸν τοῦ Διονύσιον!...

Ἡ Παυλίνα ἐνόησεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη καὶ γονυπέτης, ὡς μετνοοῦσα Μαγδαληνὴ, ἱκετεύουσα, ὀλοοῦσα, στεναζούσα, ὡς μόνην ἀπάντησιν ἤκουεν ἀντηχοῦντα φρικτῶς τὸν ἠλίθιον γέλωτα τοῦ συζύγου της.

Ὁ ἄνεμος ἐσύριζε καὶ πάλιν κωνιώδης, αἱ ἀστραπαὶ διέσχισαν τὰ νέφη, καὶ ἡ θυέλλα ἐπανελήθη φοβερὰ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός. Ὁ ἀνεμοστρόβιλος περιέστρεψε, δίκην ἀχύρου, τὸ ἐγκαταλειμμένον πλοιαρίον, καὶ ταυτοχρόνως ἀνῆρπασε τὴν ἀντὶ πηδαλίου σανίδα, τὰ ἀντὶ ἰστιίου φορέματα...

Τετέλεσται! Ἡ σανὶς ἀκρπαζομένη ἐκτύπησε τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἐκύλισε σχεδὸν ἡμιθανῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου, ὅπου ἔμεινε συμμαζευμένος... Τούναντίον ἡ Παυλίνα ἀνηγέσθη ἡμίγυμνος, μὲ κόμην λευμένην, ὀφθαλμούς ἀπαστραπτόντας, ἀποσταζούσα ἐξ ὕδατος, καὶ ὑφύσασα τὸν γρόνθον πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἄν ἡμῖν καταραμένη, Θεέ μου, ἐμπρός! καταστρέψέ με! Σὲ ἐπαρκαλέσασα, μὰ δὲν μὲ ἐσυγχώρησες· ἐμετανόησα, μὰ εἶσαι ἀσπλαγχνος... Δυστυχία!... ἄς πεθάνω λοιπόν!...

Καὶ ἔτρεχεν ὀρουμένη, βλασφημοῦσα, γελῶσα καὶ πάλιν δεικνύουσα τὸν γρόνθον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπαντῶσα εἰς

ἐκάστην βροντὴν διὰ κραυγῶν χαρᾶς!

Εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου ὁ Ἰωάννης ἐτραγῶδει.

Κῦμα ἀφῆρπασε τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ πλοίου, καὶ ἡ Παυλίνα ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς πρῶρης τῆς Δερουχέτης. Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, λυσίκωμος καὶ παλαιούσα πρὸς τὴν καταιγίδα, ὠμοιάζε πρὸς τὰς ὠραίας ἐκεῖνας σειρήνας, ἄς οἱ ἀρχαῖοι ἐγλυφον ἐπὶ τῶν προρῶν τῶν πλοίων.

— Τρέλλα! ἀνέκραξε· πάρε με, πάρε με, Θεέ μου!

Εἰσηκούσθη ὑπερμέγεθες κῦμα ἐσάρωσε τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου καὶ παρέσυρε τὴν Παυλίαν, ὁξείαν ἠέξασαν κραυγὴν.

Ἦτο ἡ τελευταία, καὶ οὐδὲν πλέον...

Ἄσπαι διὰ τοῦτο μόνον εἶχεν ἐγεροθῆ ἡ καταιγὶς! Μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἀτυχοῦς γυναικός, ἐκόπασεν ἀμέσως· ὁ ἄνεμος ἔπαυσε· ἡ βροντὴ δὲν ἀντήχει πλέον· μόνον ἡ ἐξηγηριωμένη θάλασσα ἐκύλισε τὰ λείψανα τῆς Δερουχέτης.

Ὁ Ἰωάννης εἶδεν ἐν τῇ λάμπει τῆς ἀστραπῆς τὴν σύζυγόν του πηδῶσαν εἰς τὴν πρῶραν... Ἐσύρηθη ἔως ἐκεῖ, ἀλλὰ μετὰ δυσκολίας, ὡς ἐξασθενήσας ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος· περιπλεχθεὶς δὲ εἰς τὰ λείψανα τοῦ ἰστοῦ ἐγονυπέτησεν, ἀποσταζῶν ὕδωρ ἐξ ὕδατος καὶ αἵματος, γελῶν, καὶ τονίζων παραδόξως τὰς λέξεις τῆς ἀσυναρτήτους, τοῦ κατωτέρου μονολόγου, τοῦ δίκην ἄσματος:

— Τί ὠραία ἦτο ἀνθισμένο τὸ μονοπάτι, ποῦ περνοῦσα ἴσῃ ἡμῶν εἴκοσι χρονῶν... Τί τρέχει ἐκεῖ κάτω; Ἄ! εἶνε ἡ Παυλίνα! φορεῖ εὐμορφίαν σκάλτσαις ἀσπραῖς, ἀσπραῖς... Παυλίνα! Παυλίνα! πῆγαίνε ἴσῃ Ἐρατοχρεῖ τοῦ Ἀστέρος, ἴσῃ μικρὸ ἐκεῖνον καμαράκι, νὰ με περιμένης... Τί ὠραία τὰ ἀσπρα σεντόνια τοῦ μικροῦ κρεβάτιου... Μὰ ὄχι, κάνω λάθος, δὲν εἶνε ἡ Παυλίνα... εἶνε ἕνα μικρὸ πανάκι... πλοῖο θὰ ἦνε... βοηθάτε χριστιανοί... βοήθειαν... τίποτα... ἄχ δυστυχία!... Ἄχ... δυστυχία!...

Ἡ τρικυμία εἶχε κοπάσει ἐντελῶς, ἀλλ' ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα ἐκ νέου. Ὁ Ἰωάννης Μερύ, ἐξηκολούθει τονίζων τὸ παράδοξον ἄσμα του... ἐν ᾧ ὁ ἄνεμος ὄθει τὰ ναυάγια τῆς Δερουχέτης.

Τῇ ἐπαύριον, ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Χάρρης, εἰς τὴν στήλην τῶν δυστυχημάτων ἀνεγινώσκοντο τὰδε:

«Τὴν Τρίτην, 17ην Ἰουλίου, εἰς 23ο 12' πλάτους, καὶ 8ο 20' μήκους, συνητήσαμεν ναυάγιον ἀλιευτικὸ πλοῖον. Εἰς τὴν πρῶραν ἦν γονυπετὴς ἀνὴρ τις μὲ αἰμοσταγὰς μέτωπον. Ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἦτο πολὺ ἐξηγηριωμένη, δὲν ἤδυνήθημεν νὰ πλησιάσωμεν· ἐπιστρέψαμεν δὲ μὲ μετὰ δύο ὥρας, ἀφοῦ πάσαι ἀναζητήσεις καὶ ἔρευναι ἡμῶν ἀπέβησαν εἰς μάτην.»

ΤΕΛΟΣ.

Κ.

Ἐξεδόθη ὁ Γ' τόμος τῆς **Βιβλιοθήκης** τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.